

ΑΚΡΟΠΟΛΙΣ

ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

—

Σ' ΑΓΑΠΩ

ΣΗΜΕΡΙΝΟΙ ΕΡΩΤΕΣ

ΣΥΝΤΑΓΗ ΔΙΑ ΣΥΝΟΙΚΕΣΙΟΝ

ΥΙΟΣ ΧΗΡΑΣ

ΤΟ ΞΥΛΙΝΟ ΠΟΔΙ

Η ΜΝΗΣΤΕΙΑ ΕΝ ΑΓΓΛΙΑ

ΑΥΤΟΚΡΑΤΟΡΙΚΟΙ ΓΑΜΟΙ

ΑΝΑΞΑΡΕΤΗ

Η ΚΑΤΑΡΑ

ΙΟΥΛΙΟΥ ΣΑΝΔΩ Η ΔΕΣΠΟΙΝΙΣ ΚΕΡΟΥΑΡ

ΕΚ ΤΩΝ ΤΟΥ ΣΤΕΣΣΗΤΙ (ΠΟΙΗΜ)

Σ' ΑΓΑΠΩ

(ΕΚ ΤΩΝ ΤΟΥ ΙΟΥΛΙΟΥ ΜΑΡΥ)

(Συνέχεια)

— Κύριε Τρέγκ...
 — Μη υποκρίνεσθε τὸν ἡγανακτημένον Γινώσκω τὴν ὑπερφηφείαν σας, καὶ πόσον ἀξίζει. Ὅσον δὲ διὰ τὴν εὐγένειαν τοῦ χαρακτήρος σας, τὴν ἐδοκίμασαμεν ἀπὸ μακροῦ χρόνου. Ἡ Γενεβιέθη, ὑπὲρ τῆς ὁποίας ἐδόθη ὑπὸ τοῦ δικαστηρίου ὁ χωρισμὸς, δικαιούται νὰ σᾶς ἀπευθύνῃ διαταγὰς. Ἐν τούτοις, ἀρκεῖται νὰ σᾶς ἀποστείνῃ μίαν καὶ μόνην παράκλησιν. Ἀναχωρήσατε!...
 — Καὶ ὁ υἱὸς μου!...
 — Ἡ πρὸς τὸν Ἐρρικέτον στοργὴ σας ἐπῆλθεν λίαν βραδέως. Ἄλλ' ἐπὶ τέλος, εἴσθε πατὴρ του. Ἡ Γενεβιέθη δὲν δύναται ν' ἀρνηθῇ νὰ σᾶς τὸν

ἀποστείλῃ, ἐκεῖ ὅπου θὰ μεταβῆτε. Καὶ πρὸς πλείονα ἀσφάλειαν, οὐδεὶς ἄλλος ἐκτός ἐμοῦ θὰ τὸν συνοδεύῃ.

— Εἶμαι πολὺ ἔνοχος ἀπέναντι τῆς Γενεβιέθης, ἀλλ' ἡ ὑποταγὴ μου ἔπρεπε νὰ συγκινήσῃ αὐτήν. Ἐπρεπε νὰ ἐννοήσῃ, ὅτι δὲν εἶμαι πλέον ὁ αὐτὸς.... ὅτι ἐπιθύμουν νὰ ἐπαναληφθῇ ἡ πρὶν ζωὴ μας.... Ὡ! εἰάν τοῦτο ἦτο δυνατόν!... Μ' ἐτιμώρησε σκληρῶς.. ὑπῆρξεν ἀνοικτεῖρων πρὸς ἐμέ... Εἴσθε καὶ ὑμεῖς ἐπίσης ἔνοχος, κύριε Τρέγκ. Καθῆκέν σας ἦτο νὰ ἐπαγρυπνῆτε ἐπ' αὐτῆς, νὰ τῇ δώσητε νὰ ἐννοήσῃ τὸ ὀρθὸν καὶ λογικόν, νὰ τὴν ἐμποδίσῃτε νὰ προβῇ εἰς τὴν ὀλεθρίαν ἐκείνην πρᾶξιν... ἔπρεπε νὰ τῇ εἴπητε, ὅτι ὑπεῖκον εἰς στιγμιαίαν ἐξαψιν παραφροσύνης, καὶ ὅτι ὀλόκληρον τὸν μετέπειτα βίον μου θέλω διέλθει καταταγινόμενος νὰ ἐξαλείψω τῆς μνήμης τῆς τᾶς ἀπαισίας ἐκείνας ἀναμνήσεις.

— Πολὺ ἀργὰ, κύριε Μοντβριάν!
 — Μάλιστα, ἀπήντησε συσφίγγων τὰς πυγμὰς του, πολὺ ἀργὰ, δὲν ἔχει οὕτω;... Πολὺ ἀργὰ, διότι ἀγαπᾷ τώρα ἄλλον... Πολὺ ἀργὰ, διότι τὸν ἠγάπα ἤδη πρὸ τοῦ χωρισμοῦ μας.... Αἱ.. μὲ τὴν ἀλήθειαν, νομίζετε ὅτι δὲν τὰ ἐννοῶ; Τυφλὸς εἶμαι;... Ἡγάπα καὶ ἀγαπᾷ τὸν κ. Τουρζῆ... καὶ μετὰ χαρᾶς ἐπαφελήθη τοῦ μετὰ τῆς κυρίας δὲ Σιαντερκὶν ἐρωτὸς μου, ὅπως ἀνακτήσῃ τὴν ἐλευθερίαν τῆς....

— Δυστυχῆ παράφρων! δὲν εἶνε πλέον καιρὸς νὰ ὑποκρίνησθε τὸν ἀπηλιπισμένον. Οὐδεὶς ἐνταῦθα θὰ σᾶς πιστεύσῃ. Δύνασθε νὰ τυπτήτε τὸ στῆθος σας καὶ νὰ λέγητε, ὅτι ὅλα τὰ κακὰ ταῦτα σᾶς ἐπῆλθον ἐκ τοῦ σφάλματός σας. Σᾶς ἦτο τὸσον εὐκολὸν νὰ εἴσθε εὐτυχῆς μετὰ τῆς Γενεβιέθης!... Δὲν τὸ ἠθέλησατε... Ἡ Γενεβιέθη, ἐλπίζω, θέλει εὔρει τὴν εὐτυχίαν τῆς ἀλλαχοῦ....

— Εἶνε λοιπὸν διατεθειμένη νὰ ζητήσῃ διαζῦγιον;

— Μάλιστα, κατὰ συμβουλήν μου.
 — Καὶ ὁ Τουρζῆς θὰ τὴν νυμφευθῇ;
 — Μετ' ἐνθουσιασμοῦ!
 — Τὸν ἀγαπᾷ;
 — Περὶ τούτου οὐδεὶς δύναται ν' ἀμφιβάλλῃ.

ὑπὸ τοῦς θροῦς τούτους, κύριε Μοντβριάν, ἐννοεῖτε πόσον ἡ ἐγγὺς ἡμῶν παρουσία σας, καὶ ἀγνοουμένη ἀκόμη παρὰ πάντων, θὰ ἦτο ἀποπός. Θὰ ἦτο δὲ ἐπίσης καὶ ἀνωφελὴς... εἴσθε βίαιος... τὸ πείσμα καὶ ἡ νευρική ταρχὴ δύναται νὰ σᾶς παραφέρωσιν εἰς πρᾶξιν τινὰ ὀργῆς, ἣν οὐδὲν θὰ ἠδύνατο

νά δικαιολογήσει, ούτε ὁ παρελθὼν ἔρω, ἀφοῦ οὐδέποτε ἠγαπήσατε τὴν Γενεβιέθην, οὔτε ἡ σημερινὴ μετάνοια σας, ἀφοῦ καὶ ἡ μετάνοια αὐτὴ δὲν μοι φαίνεται ὅπως ἀπηλλαγμένη συμφέροντος...

Ὁ Μοντβριὰν ἀνύψωσε τὴν κεφαλὴν. Ἔσχεν ἱερωνικὸν μειδίαμα καὶ ἀνύψωσε τοὺς ὤμους. Θὰ ἔλεγέ τις, ὅτι μελλεὶ νὰ θμιλήσῃ, ἀλλὰ συνεκρατήθη. Μόνον μετὰ τινὰς στιγμὰς σιγῆς ἀνέλαβε τὸν λόγον.

— Εἶνε βεβαίον, ὅτι δύνασθε νὰ ἐχῆτε τὴν χειροτέραν ἰδεάν περί ἐμοῦ. Δὲν ἔχω τὸ δικαίωμα νὰ ὑπερασπίσω ἐμαυτὸν. Εἶθε ἐν τῷ δικαίῳ σας, ὅταν μοι ἀποδίδετε παρόμοια αἰσθήματα. Ἐν τούτοις, εἶμαι ἀνευ πόρων, καὶ δὲν δύναμαι νὰ εὐρω θέσιν ἐντὸς ὀλίγων ἡμερῶν. Μὲ ὑποχρεοῦντε τοιοῦτοτρόπως, ν' ἀναχωρήσω πάραυτα, ἢ μοι ἐπιτρέπετε νὰ ἀναμείνω ἐπὶ τινὰς ἡμέρας;... Θὰ ἀναχωρήσω, σὰς τὸ ὑπόσχομαι.

Ὁ Τρέγκ τὸν παρετήρησε μὲ βλέμμα ὑποπτον. Τὸν ἠρώτησε:

— Πόσον καιρὸν ἐδῶ πανήσατε διὰ νὰ μάθητε τὸ ἐπάγγελμά σας;

— Τρία ἔτη.

— Διατί ἐγίνατε ὑπερφυγὸς καὶ ὄχι ἄλλο τι;

— Ἐπειδὴ ἤξευρα, ὅτι ἡ Γενεβιέθη κίκτηται τὸ ἐργοστάσιον τοῦ Κλερμαρέ.

— Ὅποιος ἦτο ἐκτοτε ὁ σκοπὸς σας;

Ὁ Ρουδέμπεργ δὲν ἀπήντησεν. Ἦτο ὠχρὸς, καὶ ἐτήρει τοὺς ὀφθαλμούς αὐτοῦ χαμηλωμένους.

— Κύριε Μοντβριὰν, ἔχετε πολυαριθμούς φίλους, λαμπρὰς σχέσεις... Ὁ βίος τὸν ὅποιον διαγάγετε εἶνε δυστυχῆς δι' ὑμᾶς, συνηθισμένον εἰς τὴν πολυτέλειαν καὶ εἰς τὸν δαπανηρὸν βίον... Διατί δὲν ἀπειθύνεσθε εἰς τοὺς φίλους σας;... Τὸ σκάνδαλον τῆς δίκης ἐλησημονήθη· θὰ ἤρχοντο εἰς βοήθειάν σας...

Ὁ Ρουδέμπεργ ἐκίνησε τὴν κεφαλὴν.

— Δὲν θέλω, εἶπεν...

— Διατί;... ἐξ ὑπερηφανείας;... Δὲν σὰς κατηγορῶ διὰ τοῦτο, μεθ' ὅλα ταῦτα.

— Ὅχι, δὲν ὑφίσταται οὐδεμίαν ὑπερηφάνειαν...

Ἦθιλησα ἀπλούστατα νὰ πλησιάσω τὴν Γενεβιέθην, ἐπειδὴ δὲν ἠδυνάμην πλέον νὰ ζῶ χωρὶς νὰ τὴν βλέπω!

— Ἄ! ἄ! εἰς ἐμὲ διηγείσθε τὰς μωρολογίας ταῦτάς;...

Ὁ Ρουδέμπεργ δὲν ἀνύψου τοὺς ὀφθαλμούς του. Τὰ χεῖλη του ἤρξαντο νὰ τρέμωσιν ὀλίγον.

— Ἐχετε δικαίον νὰ μὴ με πιστεύετε, καὶ ἐν τούτοις, εἶπον τὴν ἀλήθειαν. Καὶ δύναμαι νὰ σὰς πείσω περὶ τούτου διὰ μίαν λέξεω, κύριε Τρέγκ.

— Μὰ τὴν πίστιν μου, εἶμαι ἔτοιμος νὰ σὰς ἀκούσω πείσατέ με...

— Πρὸ μικροῦ μοι ἐρρίψατε μίαν ὑβρίν κατὰ πρόσωπον· δὲν ἀπήντησα εἰς αὐτήν, διότι δὲν ἤθελον τίποτε νὰ σὰς εἶπω, καὶ νὰ διατηρήσω τὸ μυστικόν μου. Μὲ κατεκρίνατε, κύριε Τρέγκ, ὅτι ἔχω τοὺς ὀφθαλμούς μου ἐπὶ τὴν περιουσίαν ὑμῶν, ὅπως ἀπαλλαγῶ τῆς ἐνδείας...

— Καὶ δὲν ἀνακαλῶ ὅσα εἶπον, διέκοψεν ἀποτόμως ὁ γέρον.

— Ἀπατάσθε, κύριε Τρέγκ, διότι ὁ θεὸς μου, ὁ στρατηγὸς Βιλλεπαρέλ, ἀπέθανε... καὶ ἔχω ἤδη εἰσάδῳ μακρότητα διακοσίων χιλιάδων φράγκων.

— Ἀπέθανε πρὸ πολλοῦ;

— Ὁλίγας ἐβδομάδας μετὰ τὴν ἀναχώρησίν μου εἰς τὴν Ἀμερικὴν.

Ὁ Τρέγκ, συγκινημένος εἶσα.

— Δὲν ἔχω λοιπὸν κανέν συμφέρον νὰ ἐποφθαλμιῶ τὴν περιουσίαν σας, κύριε, ἐξηκολούθησεν ὁ Ἐκτωρ μετὰ θλιβεροῦ μειδιάματος. Σὰς συγχωρῶ, ἐν τούτοις, καὶ σὰς δικαιολογῶ.

— Διατί, ἀφοῦ εἶθε πλούσιος ἐγίνατε ἐργάτης;

— Εἶχον ἄλλο μέσον διὰ νὰ τὴν ἴδω, διὰ ν' ἀναπνεύσω τὸν αὐτὸν ἀέρα μετ' αὐτῆς, χωρὶς νὰ διεγείρω τὰς ὑπονοίας τῆς, χωρὶς νὰ τὴν φοβίσω;

— Καὶ εἶθε ἀπὸ τριῶν ἐτῶν ὑπεφυγὸς;

— Ἀπὸ τριῶν ἐτῶν, κύριε Τρέγκ... Τοῦτο μὲ ἀναγκάζει νὰ κάμνω οικονομίας, δὲν εἶνε ἀληθές;... ἀνυψοῦμαι ἐν τῇ ἐκτιμῆσει σας;

— Ἐὰν προηγουμένως δὲν ἐπράξετε τίποτε ἄλλο, παρὰ νὰ σπαταλήσατε τὴν προίκα τῆς κόρης μου, ὠργιζομένη μὲν καθ' ὑμῶν, ἀλλ' οὐδέποτε κατέστην ἐχθρὸς σας... Ἄλλ' ἐπὶ τὸ προκείμενον... Ἄς θμιλήσωμεν ἐλευθέρως, ὅποιον εἶνε τὸ συμπέρασμα ὅλων τούτων;

— Δὲν τὸ μαντεύετε;

— Ἐρωτεύεσθε ἐκ νέου τὴν γυναῖκά σας;...

(ἰκολοθεῖ)

ΣΗΜΕΡΙΝΟΙ ΕΡΩΤΕΣ

Εἶχε παρέλθει ἔτος, ἀφότου δικαστικῶς γλυκὴ παρὰ τὴν θάλασσαν εἰδυλλίον, ἠρπάγη καὶ πάλιν ὑπὸ τῶν ἀκτίνων τοῦ τερραστίου τροχοῦ τοῦ κοινωνικοῦ βίου... Εἶχε παρέλθει ἔτος, καὶ καθ' ὅλον αὐτὸ τὸ μακρὸν χρονικὸν διάστημα, οὐδ' ἄπαξ εὐρέθη μόνος πρὸ τῆς θαλάσσης... Καὶ ὅταν αἶφνης τὴν ἐπανεῖδε τὴν κυανὴν γόησάν, τὴν μαλακὴν κυλιομένην, — οὐχὶ ἐκείνην ἦν διαβλέπομεν ἡμεῖς συγκινημένως εἰς τὰς ἀτάς τῶν θαλασσίων λουτρῶν, μέσῳ μυρίων ἀτόμων καὶ μυρίων ἐνδυμασιῶν, μὲ τῶν γυναικείας καλλονὰς καὶ τῶν σκάνδαλα, τῶν ὀμιλίας καὶ τῶν τῶν χαιρετισμῶν — ἀλλὰ τὴν θάλασσαν τῶν ἐρήμων ἀκτῶν, τὴν συναρπάζουσαν σε ὀλόκληρον, τὴν ἀπορροφῶσαν πᾶσαν σου σκέψιν καὶ καταπνίγουσαν πᾶσαν βιωτικὴν μέριμναν, τὴν μόνην τότε περὶ σὲ κυρίαρχον, ἥτις σὲ καταποντίζει ἐν τῇ παλλομένη ἀναμνήσει τοῦ συνδεομένου μετ' αὐτῆς παρελθόντος, καὶ σὲ πληροῖ καὶ δι' αὐτῶν ἐτι τῶν ἄλλοτε παρ' αὐτῆς δονησάντων σε συναισθημάτων — ὦ, ὅταν εἶδε τὴν θάλασσαν ταύτην, τὴν εὐμενῆ ποτε λιχνίστριαν τοῦ ἔρωτός του — ἀπαλοκύναν, πλατεῖαν, ἀπέραντον, — ὡς ἄγριον θηρίον, ὡς ὀρμητικὴ καταγίγξ, ἐξηγέθη τι ἐντὸς του, πόθος μέγας, ὀδύς, ἀπειρος, ἐν « ἄχ! » ἐνδόμυχον, ἄφωνον, πλήρες ἀναμνήσεων, κί τρυφερότητος ὑπερεκλειζομένης!... Ἐκεῖ παρὰ τὴν

θωπευτικὴν κυανότητα, ἐνθους, ἐξἄλλος, ἐπανεζήτησεν αἶφνης τὰς παρελθούσας στιγμὰς, ὧν ἡ θάλασσα ἀπετέλει τότε τὸ δελεάζον πλαίσιον, διαχύνουσα ἐν τῷ ἔρωτί του ὅλον αὐτῆς τὸν μελαγχολικὸν ἡμερον... Ἐκεῖ, βεθυθισμένος ἐν τῇ θλιβερῇ γοητεῖα τῶν δυοῦσων φωταυγείων, ἐπανεζήτησε τὴν ὄρην τὴν ἐσπερινὴν, τὴν μοναδικὴν, τὴν ἀλησμόνητον, — τὸν μετ' αὐτῆς παρὰ τὴν θάλασσαν περίπατον — ἐπανεῖδε παρ' αὐτῆς τὴν χαρίεσσαν γραμμὴν τοῦ σώματος τῆς καὶ τὴν λευκότητα τῆς ἐσθῆτος τῆς μετὰ τῆς πέρξε τότε σκοτίας, ἐπανησθάνθη τὸ βάρος τοῦ βραχιονός τῆς, — βάρος σώματος ἀφρομένου, παραδιδόμενου, καὶ εἶτα... ἐν ᾧ ἡ κεφαλὴ ἐκλίνε πρὸς τὰ ὀπίσω καὶ οἱ ὀφθαλμοὶ ἐκλείοντο, τὸ φίλημα, τὸ γλυκὺ, τὸ παράταταμένον, τὸ ἀγελεύον, μὲ ὑπεράνω τὸν οὐρανὸν μὲ τ' ἀπειρα ἄστρα, καὶ ἐδῶ καὶ πέραν στὴν ἐκεῖ θάλασσαν, ἐφ' ἧς ἀντηνακλῶντο ταῦτα θαμβῶ, ἀπλουμένην μελανὴν, πλατεῖαν, ἀπειρον, τὶ τὸ μαλακὸν ἐν τούτοις, καὶ τὸ ὅποιον βεβαίως θὰ ἦτο καὶ χλιαρὸν!...

« ὦ! τί τρῶμερον πρᾶγμα ἡ ζωὴ! Τοιοῦτος ἔρω, τσαυταὶ ἀναμνήσεις τεθαμμέναι, νεκραὶ, ἀνευ μίαν πνοῆς, ἀνευ μίαν κἄν ἀναλαμπῆς, ὑπὸ τὸν ἴσοπεδῶντα τὰ πάντα καθημερινὸν βίον, ὑπὸ τὴν ὀδυνηρὰν φροντίδα τῆς συντηρήσεως, ὑπὸ τὸν χρόνον καὶ τὴν συνθήειαν, ὑπὸ τὴν σπουδὴν καὶ τὰς ἐπισκεψίσεις καὶ τοὺς χοροὺς, ὑπὸ τὰ τῶσα τίποτε τῆς ζωῆς καὶ τὰς ἐντυπώσεις τῆς στιγμῆς... ὑπὸ τὸ φίλημα τῆς τυγούσης... καὶ ἐτι πλέον, ὑπὸ τὸν καπνόνενος σιγᾶρου!... ὦ, νὰ τὴν ἐπανεβλεπε τώρα ἐκείνην, δι' ἧς καὶ μόνης ἠδυνήθη νὰ ἐνοήσῃ, ὅτι ὑπῆρχε καὶ ἐν ἑαυτῷ ὁ θεὸς σπινθήρ, τί τὸ μέγα, τὸ ἄγνόν, τὸ ἰσχυρὸν... ἐκεῖνο τὸ τί, δι' οὗ κατασκευάζονται οἱ καλλιτέχναι, οἱ ποιηταί, οἱ ἦρωες! Νὰ τὴν ἐπανεβλεπε ἐκείνην, ἐν ἧ ἐλάτρευσε τὴν τελείαν χάριν, τὴν τελείαν ἀφελειαν, τὴν τελείαν ἀγνότητα, πρὸ τῆς ὁποίας ἠδύνατο νὰ μείνῃ ἐν ἐκστάσει γονυπετῆς, ἐπὶ ἔτη, ἐπὶ αἰῶνας, καὶ ἦτις ἐν τούτοις, μεθ' ὅλης αὐτῆς τῆς παιδικῆς ἀφελείας, μεθ' ὅλης τῆς ἀπλῆς αὐτῆς ἀγῆλης, πίπτουσα ἐν τῇ ἀγάλῃ του, ὡς οὐδεμίαν ἄλλη, διηγείρειν ὄρμας ἀκατανικήτους, φλογεράς, ἀσβέστους!... ὦ, νὰ τὴν ἐπανεβλεπε τὴν κατακτῆτριαν τῆς καρδίας καὶ τοῦ πνεύματος καὶ τῶν αἰσθήσεων, ἐκείνην, ἥτις ἔκαμε νὰ κοχλάξῃ τὸ αἶμα του, νὰ ζεῖ ὁ μυελὸς τῶν ὀστέων του, καὶ ἦτις ἐν τούτοις ἐξήγησε τὴν ψυχὴν του, τὴν παιδα ἐκείνην καὶ γυναῖκα, τὴν δρόσον καὶ κάμινον!... ὦ, νὰ τὴν ἐπανεβλεπε τώρα, τὴν νοσηλῆ καὶ χαρίεσσαν, νὰ ἤσθάνετο ἑαυτὸν πλησίον τῆς, καὶ νὰ μὴ ἐκράτει παρὰ τὸν μικρὸν δάκτυλόν τῆς, διὰ ποίας ἀφοσιώσεως καὶ ποίων θυσιῶν θὰ διατράνου τὸν ἔρωτά του, διὰ ποίας θέρμης καὶ μαγνητικῆς ἀτμοσφαιρῆς ἔρωτος καὶ ἐπιθυμίας φιλήματος; θὰ τὴν περιεκάλυπτε, τὴν αἰωνίαν ἀγαπώμενην, τὴν μόνην λατρευτὴν, τὴν μόνην ποθητὴν, καὶ ἀμειώτως λαχταριζομένην!... Τὴν γλυκειαν, τὴν τρυφερὰν, τὴν μελανόφθαλμον, ἥτις τίς οἶδεν ἐν τῇ ἀγνῇ αὐτῆς καρδίᾳ, ποῖον θυμῶν καίει πρὸ τῆς μνήμης τοῦ μόνου ἀγαπηθέντος, τίς οἶδεν ἐν τῇ πιστῇ αὐτῆς μνήμῃ ποῖον κη-

ρίον ἀσβέστου φλογὸς ἔχει εὐλαβῶς ἀνημμένον πρὸ τῆς μόνης λατρευομένης εἰκόνας!... ὦ, εἶνε τρομερὸν πρᾶγμα ἡ ζωὴ!... Πῶς θάπτει τὰ πάντα ἐν τῇ λήθῃ, τὰς ἀγιωτέρας, τὰς προσφιλεστέρας ἀναμνήσεις, τὰ ἰσρώτερα, τὰ βαθύτερα, τὰ τρυφερότερα αἰσθήματα!... »

***

« ὦ, εἶνε ὠραῖον πρᾶγμα ἡ ζωὴ. Λύπαι καὶ μέριμναι, ὅλα ἀφίπτανται, ὅλα διαλύονται πρὸ τῶν συνεχῶν ἐνασχλήσεων τοῦ καθημερινοῦ βίου, πρὸ τῆς ἀπροσδοκῆτος ἡδονῆς μίαν στιγμῆς... » Εἶπε ταῦτα διὰ χαμηλῆς χαμηλῆς φωνῆς, κλείσας ταχέως τὸ στόμα ἐκ φόβου μὴ κρυόσῃ! Ἦτο ζεστός, πολὺ ζεστός. Πρὸ ὀλίγου ἐξῆλθε μετ' ἄλλου κεκλημένου ἐκ τῆς μεγάλης θύρας φωταγωγημένου μεγάρου, εὐρῶν, ὅπως ἀπροσδοκῆτως, πρὸ αὐτοῦ ἐξῶ; τῆς ἡμέρας τὸ φῶς... Καὶ τρέχει βιαζόμενος νὰ φθάσῃ, ριγῶν ὑπὸ τὴν ἐπαφὴν τῆς ψυχρῆς ἀτμοσφαιρῆς, κυρτόνων τὴν ράχιν...

— « Πόσον ἦτο χαρίεσσα... καὶ εἰς τὸ μείδιμα ἐκεῖνο πόση πονηρία ἀλλὰ καὶ πόση ἀγάπη!... — Μόνον εἰς σὲ, εἰς κανένα ἄλλον! κῦτταξ! ὅλας τὰς ἄλλας τὰς φυλάττω δι' ἐμὲ!... » Καὶ ἐθλίβε διὰ τοῦ κλάκ, τὸ ὅποιον ἐκράτει ἀνά χεῖρας — φορὸν μικρὸν σκούφον — τὴν ἐπὶ τοῦ στήθους του πολύχρωμον κονκάρδαν, τὴν ὁποῖαν τῷ εἶχε δώσει ἐκεῖνη, — ἡ θεότης μίαν καὶ μόνην ἐσπέρας — κατὰ τὸν ἐγκυκλιον... — Εὐτυχῆ θνητὴ... λέγει ὁ συγχορευτῆς καὶ... καληνύκτα ἢ μάλλον καλημέρα, φίλτατε... »

Καλημέρα!... καὶ γίνεταί εἰς τὴν εἰσοδὸν τῆς κατοικίας του καὶ ἀνέρχεται ἀνά τέσσαρας τὰς βαθμίδας, ἐλαφρὸς, φαιδρότατος, εὐτυχῆς!... Εἰσέρχεται εἰς τὸ δωμάτιόν του... Πλησιάζει εἰς τὸ ἀνοικτὸν παράθυρον... Πέραν ἐκεῖ, μακρὰν, πολὺ μακρὰν, εἰς τὸ ἄκρον τοῦ ὀρίζοντος, μία μόλις διαφαινομένη κυανότης, ἐπιμυκεῖ μικρὸν κάτοπτρον, μόλις ὑποφέγγον... ἡ θάλασσα!... Τῇ ρίπτει βλέμμα ἐρασιτέχνου. — Τί εὐμορφ... καὶ « μωρρρρρ! κάμνει κρῦν, πᾶμε νὰ κοιμηθῶμε... »

Τὸ παράθυρον κλείεταί... ἡ κλίνη μετ' ὀλίγον τρίζει. Πρὸ τῶν κλειστῶν βλεφάρων τοῦ ὑπνώτοντος καὶ ὄνειρευομένου, μειδιῶσι σὺν τῇ ἐπαναστροφῇ τῆς αὐτῆς πάντοτε μουσικῆς φράσεως, δύο μέλανες ὀφθαλμοί, καὶ ἐκτείνεται χειροκτιοφόρος χεῖρ, προσφέρουσα κονκάρδα εἰς αὐτὸν... αὐτὸν καὶ μόνον!...

ὦ, εἶνε ὠραῖον πρᾶγμα ἡ ζωὴ!...

Πέραν μακρὰν, ὑπὲρ τὸν ὀρίζοντα, εἰς πόλιν ἄλλην, πρὸ τῆς θαλάσσης, ἡ πάλαι ἦρωϊς τοῦ θαλασίου εἰδυλλίου, ἐγείρεται, νοσηλῆς ἐτι ἐκ τοῦ ὕπνου, μὲ πλήρη τὴν κεφαλὴν ὀκνῶς συρομένων σκέψεων... ὅλων θυμῶν διὰ τὸν αἰωνίως ἀπὸ τῆς χθὲς καὶ μόνον ἀγαπηθέντα.

ὦ, εἶνε ὠραῖον πρᾶγμα ἡ ζωὴ! Καὶ ὅταν οἱ δύο οὔτοι, μετὰ πολλοὺς τοιοῦτους ὕπνους καὶ πολλὰς παρομοίας ἐξεγέρσεις, εὐρεθῶσι πάλιν ἐναντι ἄλλων, ἐκεῖ πέραν, παρὰ τῇ κυανῇ θωπέει τῆς θα-

λάσσης, ή και ἀλλαχού, και εἶνε ἐλεύθεροι ἢ και δὲν εἶνε πλέον, θ' ἀγαπηθῶσι πάλιν, μὴ δυνάμενοι νὰ ἐννοήσωσι πῶς ἐπὶ τοσοῦτον χρόνον εἶχε παύσει ἡ ἀμοιβαία συμπάθεια· τί λέγω! πεπεισμένοι ὅτι καθ' ὅλον αὐτὸ τὸ χρονικὸν διάστημα ἠγαπῶντο λεληθότως. Καὶ μὴ κατορθῶντες νὰ παραδεχθῶσιν ὅτι εἶνε δυνατόν νὰ ζήσωσι τοῦ λοιποῦ κεχωρισμένοι, θὰ κατασιγᾶσσι τὰς ἐλαφρὰς τύψεις τῆς συνειδήσεως, τοῦ οἰκτροῦ τούτου σημερινοῦ ἀνεμοδείκτου, στρεφόμενοι πάντοτε πρὸς τὸν πνέοντα ἀνεμόν, και θὰ πέσωσιν εἰς τὴν ἀγκάλην ὁ εἶς τοῦ ἄλλου, μετὰ περιβαλλούσης και ἀει νεαζούσης θερμότης, και θὰ ἐπανέρωσι τὴν δρόσον τῶν πρώτων συγκινήσεων, τοὺς πρώτους ἴρκους, τὰ πρώτα παρά τὴν ἔκτασιν τῆς θαλάσσης φιλήματα, και ὑπερ περιεργότερον! θὰ ὦσιν εἰς ὅλα ταῦτα εἰλικρινεῖς και πρὸς τὸν ἑαυτὸν των και πρὸς ἀλλήλους!...

*Ω εἶνε ὠραῖον πρᾶγμα ἡ ζωὴ!...

*Ἐρρε νοσηρὰ χίμαιρα, ἐν ἧ ὅλοι ἀπατῶμεν ὅλους και πρώτιστα τὸν ἴδιον ἑαυτὸν....

DARAMOT

ΣΥΝΤΑΓΗ ΔΙΑ ΣΥΝΟΙΚΕΣΙΟΝ

(Παράφρασις)

Γνωρίζω κυρίαν τινὰ, ἧς ἡ μανία εἶνε νὰ κάμνη συνοικίαια. Λέγω μανία, διότι ἀναλαμβάνει ὅλας τὰς δυσχερείας τῶν τοιούτου εἶδους ὑποθέσεων ἀνευ τοῦ ἐλαχίστου συμφέροντος, ἀφοῦ δὲν ἔχει τὴν παραμικρὰν ἀπαίτησιν, οὔτε ἐπὶ τῆς προικῆς, οὔτε ἐπὶ τῶν γαμηλιῶν γευμάτων. Διὰ νὰ ἀκούη λοιπὸν (και τοῦτο θὰ συμβαίη συχνότερον), τὰ παράπονα και τοὺς θρήνους ἐκείνων οὐς συνέζευξε, κινεῖ πάντα λίθον πρὸς διαιώνισιν τοῦ ἀνθρωπίνου γένους; Μυστήριον.

Τῆ ἀλήθειᾳ, ὑπάρχουσιν εἰς τὸν κόσμον τοῦτον ἐγκεφαλικά νοσήματα, ὧν ἡ ὑπαρξὶς διέφυγε μέχρι τοῦδε τὴν ὕψινοισιν τῶν φρενολόγων.

Εὐρίσκειται ἡ περὶ ἧς ὁ λόγος κυρία ἐφωδιασμένη μετ' ἰκανὸν ἀριθμὸν δεσποινίδων ὠρίμου ἡλικίας, ἀξιεράστων, πνευματωδῶν, και σπανιώτατα ἡ μᾶλλον οὐδέποτε πλουσιῶν, διὰ τὸν ἀπλούστατον λόγον, ὅτι αἱ τελευταῖαι οὐδένα ἐπιφορτίζουσι πρὸς εὔρεσιν συζύγου· τὸν εὐρίσκουν μόναι· ἀλλ' ἐάν ἡ τύχη ἐφάνη δυσμενῆς και πρὸς τὸ κεφάλαιον τοῦτο εἰς τὰς ἀξιεράστους δεσποινίδας, ἀς προσφέρει ἡ κυρία Β, ἀφ' ἐτέρου ὅμως ἔρριψε βροχηδὸν εἰς αὐτὰς τὴν σεμνότητα, τὴν πρὸς τὰ οἰκιακά ἔργα προσήλωσιν κτλ. ἐν ἄλλοις λόγοις ὅλα τὰ προσόντα ἀτινα κατὰ τοὺς Εὐαγγελιστὰς ὀφείλει νὰ ἔχη μία σύζυγος χριστιανή.

Ἄλλὰ δυστυχῶς, τὸ λεχθὲν ὑπὸ τοῦ Πρώσου αυτοκράτορος Φρειδερίκου τοῦ μεγάλου, ἐρωτηθέντος τί χρειάζεται διὰ νὰ κηρύξη πόλεμον, και ἀπαντήσαντος «Χρήματα, χρήματα, χρήματα» οὐδαμῶς ἐφαρμόζεται κάλλιον, ἢ εἰς τὸ κεφάλαιον τοῦτο· εἶνε τὸ

φάσμα τῶν πτωχῶν δεσποινίδων, αἱ τρεῖς αὐταὶ μαγευτικαὶ δι' ὀλίγας λέξεις, και πῶς ὄχι, ἀφοῦ εὐγένεια, ἔρωσ, σύζυγος διακεκριμένος, και ἐν γενεῖ πᾶσα ἡ χριστη δύνναμις τοῦ κόσμου τούτου ἀπὸ ἀρχαιοτάτων χρόνων ἐξορτάται ἀπὸ τὸ χρῆμα.

Ἄλλ' ἐπανεἴλωμεν εἰς τὴν κ. Β. Εἰς πᾶσαν συνάντησιν εἶνε ἀδύνατον πρὸ τίνος χρόνου, ἀφοῦ μετὰ καλημερίσιν νὰ, μὴ μοι εἴπῃ τὸ στερεότυπον:

— Πότε λοιπὸν θὰ μοι εὖρης σύζυγον διὰ τὴν μικρὰν μου Οὐρανίαν; εἶνε τόσον καλὴ κόρη· γλυκεία, ἀγαπητή... πάντοτε εὐδιάθετος, ἄκακη σὰν ἀρνάκι, γελαστή, ἀκόμη και ὅταν τῆς πονεῖ τὸ δόντι. Πόσοι θὰ εἶνε εὐτυχῆς ἐκεῖνος ποῦ θὰ τὴν πάρῃ.

— Ἐχει προίκα;

— Φεῦ! ὄχι· ἂν εἶχε πρὸ δέκα ἐτῶν θὰ ἦτο νυμφευμένη.

— Πρὸ δέκα ἐτῶν; τί ἡλικία λοιπὸν ἔχει ἡ μικρή σας;

— Εἴκοσι ἐπτὰ ἕως εἴκοσι ὀκτῶ, παραπάνω ὄχι! ἀλλὰ τί τὰ θέλεις τὰ χρόνια; εἶνε ἡ ἀθώότης αὐτῆ! ὡς πρὸς τοῦτο μένω ἐγὼ ἡγήτρια.

— Ὅθ' εἶνε ἀσχημὸς βέβαια.

— Ἄ μπᾶ! δὲν εἶνε μὲν ὠραία, ἀφ' ὅτου μάλιστα προσβληθεῖσα ἐξ εὐλογίας, ἔχασε τὸ ἕνα μάτι και τῆς ἔμεινε τὸ ἄλλο ποῦ κλαίει πάντοτε, ἀλλ' αὐτὸ δὲν διακρίνεται ὅταν γελά. Σὰς βεβαιῶ, ὅτι δὲν εἶνε διόλου ἀσχημὸς, δὲν ἐμπνέει διόλου ἀποστροφὴν ἀπ' ἐναντίας μειδιᾶ, χαριέστατα.

— Μειδιᾶ αἰωνίως, δὲν θὰ γελά διὰ νὰ μὴ φαίνωνται τὰ οὐλα και οἱ ὀδόντες. Κύριος οἶδε τί δόντια ἀγριοχοίρου θὰ ἔχη.

— Παρεξηγεῖτε τὰ πράγματα, φίλε τὰ δόντια τῆς εἶνε ὀλίγον μεγάλη, ὀλίγον κίτρινα, ἀλλὰ ὅλα γερά.

— Ἄς εἶνε ἐπὶ τέλους, εἶνε εὐρωστος ἡ ἰσχνή.

— Συμφωνῶ ὅτι δὲν εἶνε παχειά, και τὰ γονατὰ τῆς τρικλίζου μάλιστα ὅταν περπατῇ· ἀλλ' αὐτὸ τὸ πρᾶγμα δὲν τὴν ἐμποδίζει ἀπὸ τοῦ νὰ εἶνε μία λαμπρὰ κόρη, πολὺ ἐργατικὴ, πολὺ οἰκονόμος ἡτις γνωρίζει ἄριστα νὰ κρατήσῃ νοικοκυρεῖο.

— Δὲν ἠξεύρω ἂν γνωρίζῃ αὐτὰ, ἀλλὰ τὸν σύζυγόν τῆς βέβαια δὲν θὰ τὸν κρατήσῃ πολὺν καιρόν. Τὰ γόνατὰ τῆς δὲν θὰ τὴν ἐμποδίζουσι νὰ ξαφρίζῃ τὴν σοῦπα, ἀλλὰ κατασκευὴ αἰσθημάτων μοι φαίνεται ἀδύνατος.

— Θεέ μου! πόσον εἶσθε ἀπειρος τοῦ κόσμου φίλε μου! ἀπὸ ποῦ λοιπὸν βγήκατε; μήπως νυμφεύεται κανεὶς πάντοτε μετ' αἰσθήματα;

— Δὲν γνωρίζω· ἀλλ' ἐάν δὲν νυμφευθῇ διὰ τὸν ἔρωτα, θὰ νυμφευθῇ ἐξ ἀπαντος διὰ τὰ χρήματα.

— Διόλου! νυμφεύεται κανεὶς διὰ νὰ μὴ εἶνε μόνος... διὰ νὰ ἔχη σύντροφον... διὰ νὰ νυμφευθῇ ἐπὶ τέλους!

Ἡ κυρία Β, ἔλεγε τὴν ἀλήθειαν· ἀλλ' ἐγὼ ἐκ τῆς περιγραφῆς τῶν προτερημάτων δὲν τὸ εἰθεῖρον εὐκολον νὰ εὖρη σύμβιον ἢ μικρὰ τῆς Οὐρανία, και ἐκτὸς τούτου, εἶχον σχεδὸν λησμονήσει τὰ λεχθέντα, ὅτε μίαν ἡμέραν ἡ τύχη, ἔφερεν εἰς τὸ δωμάτιόν μου ἕνα ἐκ τῶν φίλων μου, νὰ μοι εἴπῃ:

— Εἶνε ἕνας γνωστός μου, ὅστις θέλει νὰ νυμ-

φρευθῇ· γνωρίζεις καμμίαν νὰ τοῦ προσφέρωμεν; Ἐγγέλασα ἐνθυμούμενος τὴν μικρὰν προστατευομένην τῆς κυρίας Β, και ἀπεκρίθη.

— Ἡξεύρω μίαν, ἀλλὰ δὲν πιστεύω νὰ τοῦ ἀρέσῃ.

— Ἄ! ἔσο βέβαιος ὅτι δὲν θὰ εἶνε διόλου δύσκολος εἰς τὴν ἐκλογὴν· ἐάν ἡ νέα αὐτῆ ἔχει κάποιαν μικρὰν προίκα, διότι αὐτὸς εἶνε ἀπέντορος, ζῆ ἐκ τῆς θέσεώς του.

— Προίκα εἶπες· νομίζω ὅτι ἔχει ἕνα σπητάκι πέντε ἐξ χιλιάδων ἀξίας εἰς τὰ Πυθαράδικα.

— Σπῆτι; λαμπρὰ· εἶνε κλητὴρ εἰς τὸ Ἰπουργεῖον, ἔχει ἕκατὸ φράγκα τὸ μῆνα, και τὸ σπουδαιότερον και ἐν μικρὸν καπνοπωλεῖον δὲν ξέρω σὲ ποῖὸ δρόμο, τὸ ὑποῖον τοῦ ἀποφέρει καθὼς λέγει, ἀλλὰ ἕκατὸ τὸ μῆνα· θέλει γυναίκα διὰ τὸ σπῆτι του και νὰ τὸν ἀναπληρῶν τὴν ἡμέραν εἰς τὸ καπνοπωλεῖον ὅταν εἶνε εἰς τὸ Ἰπουργεῖον.

— Ποίος ἡλικίας εἶνε ὁ ἀνθρωπὸς σου;

— Τριάντα ἐξ, τριάντα ὀκτῶ χρόνων.

— Διάβολο! εἰς τὴν ἀκμὴν του!

— Ἐμπρὸς πᾶμε στὴ νύφη φίλτατε, διότι ὁ φίλος μου βιάζεται τρομερὰ.

— Νὰ σοῦ πῶ, ἐγὼ δὲν τὴν γνωρίζω, πλὴν ὡς ἤκουσα, τὸ μούτρο τῆς δὲν ἀξίζει μιὰ πεντάρκα· ἀδιάφορον, θὰ σὲ ὀδηγήσω εἰς τὸ σπῆτι μιᾶς κυρίας φίλης τῆς, ἡτις φροντίζει δι' αὐτὴν και ἐκεῖ τὰ συμφωνεῖτε, διότι ἐγὼ σὲ εἰδοποιῶ ὅτι δὲν ἀναμιγνύομαι διόλου εἰς συνοικίαια.

Ὁ Ἰωάννης (οὕτως ἐκαλεῖτο) μετὰ παρεκάλεσεν ἐπιμόνως νὰ τὸν ὀδηγήσω εἰς τῆς κυρίας Β. Σημειωτέον, ὅτι τριλλαινεται και αὐτὸς διὰ συνοικίαια, δι' εὐνόητον ὅμως λόγον· εἶνε εἰς ἄκρον γαστρίμαργος.

Τὸν ὀδήγησα. Ἡ κυρία Β μαθοῦσα τὸν σκοπὸν τῆς ἐπισκέψεώς μας, ἔβαλε κραυγὴν χαρᾶς. Συνωμίλει μετ' ὁ Ἰωάννη ὡς νὰ ἦσαν γνώριμοι πρὸ εἰκοσαετίας.

Ὁ φίλος σου εἶνε ὠραῖος;

— Ὁχι.

— Λαμπρὰ.

— Καὶ ἡ νέα;

— Ἐτσι κι' ἔτσι.

— Ἐννοῶ κάλλιστα.

— Ἄλλ' ἐργατικὴ, γλυκεία, εὐχαρῖς, οἰκονόμος, κοσμία.

— Ἀρκεῖ, παραδες τίποτε;

— Τὰ προικὰ τῆς και ἕνα σπητάκι. Ὁ φίλος σας ἔχει θέσιν;

— Ἐκατὸ φράγκα τὸ μῆνα, και ἄλλα τόσα ἀπὸ τὸ καπνοπωλεῖον του.

— Καλλίστα.

— Ἡ ἡλικία τῆς νέας;

— Χοῦμ! ἡλικία... ἔχει τὴν πρέπουσαν.

— Ἐξαισία ὁ φίλος μου δὲν θέλει νὰ κάμῃ παιδιὰ.

— Ἄς μείνῃ ἡσυχὸς ἡ Οὐρανία δὲν ἔχει τέτοιο σκοπὸ.

— Τότε ἐπλάσθησαν ὁ εἰς διὰ τὸν ἄλλον.

— Πρέπει νὰ ἀποφασίσωμεν rendez-vous τὸ τατερον νὰ δῆ ὁ ἕνας τὸν ἄλλον. Θέλεις μεθαύριον;

— Ἐστω, ποῦ;

— Στὸ Ἄντρον τῶν Νυμφῶν διὰ τὸν καλὸν οἰωνόν· στοῦ Κωστάκη, ξέρετε.

— Εὐχαρίστως, δὲν εἶνε παρὰ ἐξήκοντα λεπτὰ ἡ εἴσοδος· θὰ διασκεδάσωμεν συνάμα σὰς ὑπόσχομαι ἐκ μέρους τοῦ φίλου μου ὅτι θὰ ἡμεθα ἐκεῖ.

— Ὅθ' φορῶ μπλέ μπονέ... Ἐκτὸς τούτου, ἡ κύριος θὰ εἶνε μαζί μας.

— Συμφωνοί.

Ἡμῖν ἐγὼ, ὁ κύριος δὲν ὑπέδειξεν ἡ κυρία Β, ὡς ὀδηγὸν εἰς τὴν συνέντευξιν· καιρὸς νὰ ὀπισθοχωρήσω δὲν ἦτο· ἐκτὸς τούτου, περιέργως νὰ ἴδω τὸ ἀποθησόμενον, ἔστερξα ἀμέσως, μὴ θεωρῶν ὑπὸ αἰσίου οἰωνούς, τὸ πρῶτον συνοικέσιον εἰς τὸ ἐμελλον νὰ παρευρεθῶ.

III

Τὴν ὑποδειχθεῖσαν ἡμέραν, μίαν ὥραν πρὸ τῆς ὀρισμένης διὰ τὴν συνέντευξιν, εὐρίσκομαι εἰς τὸν οἶκον τῆς κυρίας Β περιέργως νὰ γνωρίσω τὴν μικρὰν Οὐρανίαν. Τὸ πᾶν ἦτο εἰς ἀναστάτωσιν. Τεχνιτὰ ἄνθη, κομψὰ ἐκ μεταξὺς ρινόμεκτρα ἀρετὰ ζεύγη χειροκτίων, ἦσαν ἐρριμένα ἐπὶ τίνος ἀνακλιντροῦ, ἡ δὲ ὑπὲρ ρα ἐνεφανίζετο ἀνὰ πᾶν λεπτόν κρατούσα πάντοτε κᾶτι τι· ἐν τῷ μεταξύ ἀνεφανῆ ἡ κυρία Β.

— Τί τρέχει λοιπὸν; τὴν ἐρωτῶ· μήπως ἀπεφάσις νὰ κάμῃς ἐκθεσιν εἰδῶν καλλωπισμοῦ;

— Πῶς, δὲν ἐμάντευσε ἀκόμη; εἶνε διὰ τὸν στολισμὸν τῆς Οὐρανίας μας, ἐδῶ θὰ χρειασθῇ νὰ βάλωμεν τὸ τελευταῖον χέρι, διότι ἡ κόρη δὲν ἔχει διόλου γούστο, δὲν εἶνε καθόλου φιλαρεσκος και στοιχηματίζω, ὅτι θὰ εἶνε ἐνδεδυμένη ὡς ἴπαρχιώτις ἐπομένως θὰ εἶνε ἀνάγκη νὰ ἐπιδιορθώσω τὸν στολισμὸν τῆς.

— Λυποῦμαι τότε διότι ἦλθον ἐνωρίς.

— Καλὲ μείνατε ἐκεῖ ποῦ εἴσθε, μοι ἀπαντᾶτε γελῶσα· τὸ φουστάνι βέβαια δὲν θὰ χρειασθῇ νὰ τῆς τὸ ἀλλάξω, διότι ἐξ ἀπαντος θὰ ἔχη φορεσῆ τὸ ὠραιότερον· ἐπειτα, ἔχω πεποιθήσιν εἰς τὴν τιμιότητά σας· καμμίαν ἀξίωσιν ἐπὶ τῆς νέας ἀφοῦ δὲν ἔχετε.

— Ὁχι ὄχι, ἀνέκραξα· μείνατε ἡσυχὸς περὶ τούτου.

— Βλέπετε λοιπὸν, ὅτι ἠμπορεῖτε νὰ μείνητε μάλιστα θὰ λάβῃ ὀλίγον θάρος ἡ πτωχὴ νέα.

— Καὶ τί ἀπήντησεν εἰς τὰς προτάσεις σας;

— Κατεμαγεύθη!... δὲν ἔκλειπε μάτι ἀπὸ προχθές... δὲν ἔφαγε, δὲν ἠξεύρει τί λέγει, ἐπὶ τέλους πᾶει νὰ χάσῃ τὸ κεφάλι τῆς.

— Τὸ καῦμένο τὸ κορίτσι· ὕστερον ἀπὸ τόσας ἀνησυχίας, μήπως χάνει τὰ θείγματα τῆς ἀπόψε; δὲν θὰ εἶνε καλῆτερον νὰ ἀναβάλωμεν τὴν συνέντευξιν, ἢ τί λέγετε;

Δυνατοὶ κτύποι τοῦ κώδωνος τῆς ἐξω θύρας ἠκούσθησαν.

— Ἴδού ἐπὶ τέλους ἡ Οὐρανία! ἀνέκραξεν ἡ κ. Β.

Τῶντι ἦτο ἡ ὑποψήφιος νύμφη κατετρομαγμένη ἤρχισε νὰ ἑμιλῇ ἀπὸ τὴν θύραν τῆς αἰθούσης.

— Ἐκτύπησα ὀλίγον δυνατὰ, φίλη μου, νὰ με συγχωρήσῃς, ἀλλ' ἀπὸ τὴν ταραχὴν μου δὲν ἠξεύρω τί πράττω... ἀπὸ τὸ πρῶτ' ἐν ἠξεύρω τί ἔχω... οἱ

ὄφθαλμοί μου ἰσχοτίσθησαν, δὲν βλέπω πλέον... ὦ! μὲ συγχωρεῖτε κύριε δὲν σὰς εἶδον.

Τὴν παρατηρῶ φοβερωτέρα ἀσχημία ἤτο ἀδύνατον νὰ ὑπάρξῃ· χαλκόχρους καὶ ἰσχνή τὴν μορφήν, μὲ ρίνα καλοσσιαίων διαστάσεων, μὲ δύο ὄφθαλμούς ἐρυθρούς ὡς λαγυδαίς, ἐξ ὧν ὁ μὲν δεξιὸς ἔκλειεν ἀδίκως, ὁ δὲ ἀριστερὸς κατεστραμμένος ἐκ τῆς εὐλογίας παρουσιαζῶν εἰδεχθῆ πόλτον ἐρυθροῦν, καταστικὸν ὑπὸ λευκῶν κηλίδων πλὴν, σταματήσωμεν, διότι ἀδύνατος καθίσταται ἡ περαιτέρω περιγραφή· Ἐὰν ὁ δυστυχὴς μέλλων γαμβρὸς ἦτο μύωψ, ἐξάπαντος θὰ ἠτύοκτόνει τὴν ἐπιούσαν τοῦ γάμου.

— Ἄ προσφιλὴς μου, πόσον ἀδέξια ἐκαλλωπίσθη, τῆ λέγει ἡ κυρία Β ἀφαιρούσα τὸν πῖλον τῆς τῶ εὐτύχημα εἶνε, ποῦ ἦλθες ἐνωρὶς καὶ οὕτω προφθάνομε νὰ ριζώμε μὴ ματιά στὸ στολισμὸ σου.

— Το καπέλλο μου πάει καλά; ἐρωτᾷ ἡ Οὐρανία.

— Κόκκιστα, φίλη μου· καὶ τὸ μάτι σου κλαίει πάντοτε τὴ δυστύχημα, μὴ πως ἐπάστρεψες κριμμύδια.

— Διόλου.

— Ὁ σὺ βέλω ἓνα κλώνον μὲ τεχνητὰ ἀνθη στὸ κεφάλι νὰ ἔρχεται ἐμπρὸς εἰς τρόπον ὥστε νὰ σκεπαζῇ τὸ μάτι σου· καὶ αὐτὸ τὸ μαῦρο μανδύλι ποῦ φορεῖς στὸ λαϊμό, σὲ κάμει πειρὸ ἀδύνατη... Οὐφ γιατί προσπαθεῖς νὰ ἀδυνατίσῃς; ἐμὲ μὲ φαίνεται πὼς εἶσαι ἀρκετὰ· θὰ σοῦ δώσω μὴ πελερίνα ἀσπρη νὰ ριζῆς στους ὤμους σου· καὶ ποῦ εἶνε τὸ τουρνούρ; ἔτσι δὲν ξεχωρίζεις ἀπὸ ξυλόσκουπα.

— Δὲν ἀγαπᾷ τοὺς προσθέτους γόμφους.

— Κυτταξὲ ἀπλότης! προσθέτους λέγει! πλὴν φίλη μου, ὅταν δὲν ἔχῃ μὴ γυναικίκα ἀληθινούς, ἀνάγκη πάσα νὰ καταφύγῃ εἰς αὐτούς. Μαρία φέρε μου ἓνα τουρνούρ.

— Καλή μου φίλη! ἔβλεπα ἀπόψε εἰς τὸν ὕπνο μου ἓνα κόκκινο ἄλογο ποῦ πετοῦσε στὸν ἀέρα...

— Αὐτὸ σημαίνει πράγμα γρήγορο... ἐπιτυχία εἰς τὰς ἐπιχειρήσεις μας· ἐκάλπαζε; τοῦτο σημαίνει ὅτι ὁ γάμος σου θὰ γίνῃ ταχέως.

— Καὶ ἄμα ἀνέβην ἐπὶ τὸν ἄλογο...

— Πάντοτε, πάντοτε καλὸν σημεῖον. Τώρα κἀθῆσε ἐκεῖ νὰ εἰς κενεῖσά ὀλίγον.

(ἀκολουθεῖ)

ΑΝΤΩΝΙΟΣ Μ. ΔΡΑΓΑΤΣΗΣ

ΤΟ ΞΥΛΙΝΟ ΠΟΔΙ

— Ὁ Ἔρως ἔχει ἐπίδραση ἐπὶ τῶν ὀφθαλμῶν.
— Ὁ Ἔρως ἐνεργεῖ θαύματα.
— Ὁ Ἔρως μεταβάλλει τὴν τίγριν εἰς ὄρνιν καὶ τὸν κύνιν εἰς σίγριν.

Χίλιςκις θὰ ἔργε ν' ἀκούσῃτε ἐπαναλαμβάνομένης τῆς φράσεως ταύτης. Συνήθως δὲ ὁ λέγων τὰ τόσα νέα παρὰ πράγματα προσθέτει:

— Ὁ Ἔρως ἐμπνέει τὰς μάλλον ἀκατανοήτους...

Τότε εἰς ἐκ τῶν ἀκούοντων ζητεῖ τὸν λόγον καὶ ἀναφέρει τὴν τόσον περίεργον πρᾶξιν τοῦ ἀλλοκότου ἐκείνου Ἄγγλου, σὶρ Ράλφ Τέϊμολ, ἐκ τῆς οἰκογενείας τοῦ λόρδου Πάλμερστον, ὅστις, ἀγαπῶν γυναικὰ τινα, ἀπέκοψε τὸν ἓνα πόδα του, ὅπως ἀρέσῃ αὐτῇ.

— Ἄχ! ἐὰν ἤξευρα! ἔλεγεν ἔπειτα, ὅτε περιεπάτει μὲ τὸν ξύλινον πόδα του, ἄχ! ἐὰν εἴξευρα!

II

Μοὶ διηγήθησαν ἐν μικρῇ τινι σιναναστροφῇ ἄλλην τινὰ ἱστορίαν κεκομμένου ποδός, ἣτις διεδραματίσθη ἐν Παρισίαις, πρὸ ὀλίγου ὡς μνηστέον γινώσκων, κρῖνω αὐτὴν ἀξίαν διηγήσεως. Θὰ εἴδῃτε δ' ἐν αὐτῇ τὴν διαφορὰν μεταξὺ ἀγγλικῆς καὶ γαλλικῆς ἔρωτος. Ὑπάρχουσιν ἱστορίαι ὅμοιαι πρὸς μύθους, ἐκαστὴ δ' ἐξ αὐτῶν ἀρεῖται νὰ ἐμπεριέχῃ τὴν ἠθικὴν διδασκαλίαν ἢ τὴν ἀγαλλίαν τῆς.

III

Κατὰ τὸ 1860, ἐν μικρῇ τινι καὶ ὠραίῳ οἰκίῳ τοῦ προαστείου Ἀγίου Ὀνωρίου, συνορεύοντος πρὸς τὴν ἑπαυλίαν Μουσῶν, ἔζη χήρα τις ἀκόμη νέα καὶ λίαν ἐπιζήτητος, ἣν ὠνόμαζον Νοεμίαν Ἀμβλωτέζ.

Οὐδεὶς ποτε εἶχε γνωρίσει τὸν λογαγὸν Ἀμβλωτέζ, ἀλλὰ πάντες εἶχον ἀκούσει νὰ λέγωσιν, ὅτι οὗτος ὑπῆρξεν εἰς ἐκ τῶν ἐκλεκτοτέρων ἀξιοματικῶν τοῦ Κριμαϊκοῦ σ.α.α. Κατὰ τὴν πολιορκίαν τῆς Σεβαστουπόλεως εἶχε προαχθῆ τοσοῦτον, ὥστε ἐν τῷ τριῶν μηνῶν ἔλαβε δύο ἀνωτέρους βαθμούς, ἐμελλε δὲ νὰ γίνῃ καὶ συναγματάρχης, ὅποτε σφαῖρα ρωσικὴ τὸν ἐφόνευσεν ἐντὸς τῶν χαρακωμάτων.

Ἐπὶ τῇ εἰδήσει ταύτῃ, ἡ κυρία Ἀμβλωτέζ ἐπένοιθε ἐπὶ τρία ἔτη συνεχῶς.

Ἄλλοι μὲν ἔλεγον:

— Ἐπένθει, διότι ἠγάπα τὸν σύζυγόν της.

Ἄλλοι δὲ, μᾶλλον κακόγλωσσοι:

— Ἐπένθει, διότι τὰ πένθιμα καθίστων αὐτὴν ὠραίαν.

Πάντα ταῦτα ὅμως δὲν ἠμπούδιζον τὴν νέαν χήραν ν' ἀκολουθῇ τὸν συρμόν, ἀπεναντίας.

Ἦρχισαν νὰ διαδίδωσιν εἰς μίαν χειμερινὴν ἐσπερίδα, ὅτι ἐκ καταστάσεως λίαν μετριάς, ἡ κυρία Ἀμβλωτέζ ἐγένετο αἰφνης πλουσία. Γέροντες συγγενῆς της, ἀποθανόντων ἐν Ἀρτουά καὶ ὄχι ἐν Ρωσσίᾳ, τῇ ἄφηνε περίπου τεσσαράκοντα χιλιάδας λίρας εἰσόδημα.

— Χήρα, νέα, ὠραία καὶ πλουσία, ὅτι θελήσει ἔχει! ἐφώναζον αἱ χρυσαλλίδες τάξεώς τινος.

Τὴν ἐπαύριον ἡ Νοεμία εἶχε πλειοτέρας περιποιήσεις.

IV

Πανταχόθεν ἠκούετο:

— Νομίζετε ὅτι ἡ ὠραία χήρα ἔχει διάθεσιν πρὸς δεῦτερον γάμον;

— Ἐὰν δύναται τις νὰ γνωρίσῃ, τί καιρὸς; θὰ εἶνε σύριον διότι βεβαίως οὐδεὶς δύναται νὰ μνηστεύῃ τοῦτο μετὰ βεβαιότητος.

Πράγματι δὲ, ὁσάντις ἤρωτάτο, ἡ κυρία Ἀμβλωτέζ δὲν ἀπήντα οὔτε καὶ οὔτε ὄχι.

Οἱ δὲ μνηστῆρες, χωρὶς νὰ συνονοῶνται βεβαίως, ἔλεγον ἕκαστος ἐν εἰδῇ μονολόγου, ὡς οἱ ἐραστὰὶ τοῦ θεάτρου:

— Ἄς παραμένωμεν πάντοτε πλησίον αὐτῆς καὶ ἔχει ὁ Θεός.

V

Κατὰ τὸ 1861, παρελθόντος τοῦ Ἀπριλίου, ἦτοι ἡ ὥρα, καθ' ἣν ὁ συρμὸς ἀπαιτεῖ περιήγησιν, ἂν καὶ ὁ οὐρανὸς δὲν διάκειται λίαν εὐμενῶς, ἡ Νοεμία ἀπῆλθε πρώτη ἐκ Παρισίων, ἵνα περιοδεύσῃ τὰ Πυρηναια.

Πᾶσαι αἱ ἀνδραὶ τοῦ χειμῶνος εἶχον φέρει εἰς δυσθυμίαν τὴν ὠραίαν χήραν, ὥστε ἀνυπομῶνε πότε θὰ εὐρεθῆ ἐνώπιον φύσεως εὐρείας, εὐδίας καὶ ἐλευθερίας. Τὸ ἔαρ ἐπέστρωσε διὰ γλόφους τὰς κορυφὰς τῶν λόφων, καὶ πανταχοῦ ἡ φύσις ἐπανηγύριζε, ἡ δὲ κυρία Ἀμβλωτέζ ἠσθάνετο ἐκυτὴν ἀναγεννημένην.

Νύκτα τινα τοῦ μηνὸς Μαΐου, εἰς τὰ περιχώρα τοῦ Πῶ, ὁ ἵππος, ἐφ' οὗ ἡ Νοεμία ἵππευε, προσέκοψεν εἰς ἀπόρημον μέρος τῆς ὁδοῦ, καὶ ἐκυλίσθη πρὸς τὰς ὄχθας τοῦ ποταμοῦ.

Προσέδραμον πάντες εἰς βοήθειαν.

— Δόξα σοὶ ὁ Θεός, ἀνέκραζαν δύο ἢ τρεῖς φωναί, δὲν θὰ εἶνε τίποτε, μόνον ὅτι ἐφοβήθη ἡ κυρία.

Κατὰ διαταγὴν ἑνὸς ἱατροῦ, ἡ κυρία Ἀμβλωτέζ μετεκομίσθη εἰς τὴν πόλιν διὰ φορείου, κατεκλίθη ἐπὶ καλλίστης κλίνης ἐν τῷ εἰνοδολογίῳ τῆς Ἀγγλίας.

— Ἐκτόπισε; ἠρώτησεν τὴν ἱατρὸν Κ.

— Ὁχι, ἀπεκρίθη, ἐφοβήθη μόνον καὶ τίποτε ἄλλο. Ἄρκει νὰ θερμάνωσι τὴν κλίνην δι' ἄτμου ζαχαρέως.

VI

Ὁ ἱατρός δὲν εἴξευρε τί ἔλεγε, καθὼς συμβαίνει καθ' ἐκάστην εἰς τοὺς ἐμίλους τῶν ἐπιστημόνων.

Τὴν ἐπαύριον τοῦ συμβάντος, ὁ φάρος τῆς ἀσθενοῦς εἶχε μεταβληθῆ εἰς εἶδος τι πυρετοῦ, ὃν δὲν δύναμαι νὰ ὀνομάσω.

(Σημείωσις.— Συμβαίνει εἰς τοὺς πυρετούς, ὅτι καὶ εἰς τὰ διάφορα εἶδη τῶν ῥόδων. Δὲν ἀριθμοῦνται πλέον.)

Τὴν ἄλλην ἡμέραν ὁ ἀνώνομος πυρετὸς ἀπέληγεν εἰς οἶγος κακῆς φύσεως.

Τὴν τρίτην ἡμέραν ἀπεκαλύπτετο εἶδος τι παραλύσεως, ἢ βραχυνοσεως τοῦ ἀριστεροῦ ποδός.

Ἡ Νοεμία Ἀμβλωτέζ, ἡ ὠραία χήρα δὲν ἐβάδιζε πλέον κλιῶς, ὁμοίως τῇ δεσποινίδι Βαλλιέρη, τοῦλάχιστον κατὰ τι, ἐχῶλαινε ὀλίγον.

VII

Ἰκωσθείσης τῆς εἰδήσεως ταύτης ἐν Παρισίαις, ὅπου τὰ πάντα γίνονται γνωστὰ, ἤρχισαν τὰ λόγια.

Καὶ τί λόγια; δίκαιε Θεέ!

— Νὰ τί θὰ πῆ νὰ περιφέρεται μὲ ἄλλους.

— Ἦτο νέα, ὠραία καὶ πλουσία, ἀλλὰ τοῦτο δὲν κατώρθωσε νὰ διατηρήσῃ τὸν πόδα της.

— Κ.τ.λ.

Ἐπανερχομένη ἡ Νοεμία ἐβεβαίωθη ἀναμφισβήτως ὅτι ὁ κύκλος τῶν πιστῶν αὐτῆς εἶχεν ὀλίγον τι ἀρξαθῆ, ἀλλ' ὅμως παρέμενον πάντοτε δέκα ἢ δώδεκα νέοι, οὓς τὸ συμβεβηκὸς δὲν εἶχε ἀπομακρύνει. Οὗτοι λοιπὸν, ὠθούμενοι ὑπὸ τοῦ αἰσθήματος ἐρωτοτρόπου πονηρίας, ἔλεγον:

— Διατείνονται ὅτι χωλαίνει. Πιστεῖτε πραγματι ὅτι χωλαίνει; Καὶ τοῦτου ὄντος, ὁμολογητέον ὅτι μόλις φαίνεται. Τὸ χωλαίνειν δ' οὕτω πως προστίθησι χάριν εἰς τὸ βᾶδισμα.

Καὶ τί δὲν λέγει ἡ παρισινὴ γλῶσσα!

VIII

Μεταξὺ μας, νομίζω ὅτι τὸ δέλεαρ τοῦ εἰσοδήματος τῶν τεσσαράκοντα χιλιάδων λιρῶν συνετέλει ἕως καὶ τι εἰς τὴν γνώμην τῶν νέων τούτων, ἂν ὄχι καθολοκληρίαν.

Ἄλλως τε δὲ, καίτοι αἰφνης, εὐρήθη ἔχουσα τὸν ἓνα πόδα βραχύτερον τοῦ ἄλλου, ἡ κυρία Ἀμβλωτέζ δὲν ἀπέβαλε οὔτε τὴν νεότητά, οὔτε τὴν ὠραιότητα οὔτε τὸ πνεῦμα, οὔτε τὴν εὐγενεῖάν της.

Διατί λοιπὸν θὰ ἔπαυον νὰ τὴν ἀγαπᾷ καὶ νὰ τῆς τὸ λέγωσι;

Μεταξὺ τῶν ἐρώντων καρτερικῶς τὴν χήραν, ἦτο καὶ ὁ Παῦλος Δ... ὅστις ἦτον οἰωνεὶ ἀκρατῆς συμβουλος τοῦ κράτους.

Ὁ τοιοῦτος δὲ ἦτο πιθανώτερος ν' ἄρεσκη.

Ἐλέγετο μάλιστα... Ἀλλὰ γνωρίζετε τὸ ρητὸν Λουδοβίκου τοῦ XV: «Δὲν πρέπει νὰ πιστεύῃ τις ἢ τὸ τέταρτον ὅσον ἀκούει.»

Τέλος, πρῶταν τινὰ, ἡ Νοεμία, σοβαρῶς ὀμιλοῦσα μετὰ τοῦ συμβούλου, τῷ εἶπε:

— Κύριε Παῦλε, δὲν πρέπει νὰ τὸ ἀποκρύπτω, χωλαίνω. Ὅθεν νομίζω, ὅτι ἡ μέριμνα τῆς καταστάσεώς μου ἀπαιτεῖ νὰ ὑπανδρευθῶ χολόν. Δὲν θὰ μεταβάλλω γνώμην.

— Πολὲν καλά, ἀπήντησεν ὁ σύμβουλος, θὰ σκεφθῶ περὶ τούτου.

Καὶ ἐξῆλθεν ἀνάπτων σιγάρων.

IX

Ἡ μικρὰ αὐτὴ σκηνὴ τοῦ ἰδιωτικοῦ βίου συνέβαινε κατὰ τὴν ἐποχὴν, καθ' ἣν οἱ ἄνηροὶ τῶν Παρισίων ἐτοιμάζουσι τὰ κιβώτια των, ἵνα ἀναχωρήσωσι διὰ τὰς ἐξοχικὰς των οἰκίας καὶ καθ' ἣν οἱ ἐργατικὸι μένουσιν ἐν τῇ πόλει.

Ἡ Νοεμία μετέβη ὅπως διέβη τὸ θέρος εἰς τὴν μικρὰν της ἑπαυλίαν*** ἐν Πικαρδίᾳ μέχρι τῶν μέσων Ὀκτωβρίου.

Ὁ Παῦλος Δ... ἔμεινε εἰς τὸ ἐπὶ τῆς ὄχθης τοῦ Ὄρσαι μέγαρον, ἐπεξερχόμενος παλαιὰ τινὰ διοικητικὰ ἔγγραφα.

Τρεῖς μῆνας ὕστερον, μετὰ τὴν ὥραν τῆς ἐπανά-

θεοῦ, ἐκρίσθη ἡ θύρα τῆς οἰκίας τῆς ὠραίας χήρας ἐν τῷ προαεσίῳ τοῦ ἁγίου Ὀνωρίου.

Ἦτον ὁ Παῦλος Δ... ἐνδεδυμένος μετὰ φιλοκαλίας, ἀλλ' ἔχων στάσιν λίαν ἐνδιασέρουσαν.

Ὁ Σύμβουλος παρουσιάζετο, βυξίζων διὰ ξυλίνου ποδός, κατασκευασθέντος διὰ τόνου ὑπὸ τοῦ τερνευτοῦ τοῦ τυρμού.

— Τι εἶνε αὐτά; ἐφώνηζεν ὁ θυρωρός. Ξύλινο πόδι!

— Πῶς, κύριε, εἶπεν ἡ θαλαμηπόλος ἐκπλαγέσασα, πῶς; Ξύλινο πόδι!

— Τι βλέπω Παῦλε; εἶπεν ἡ Νοεμία καὶ αὐτὴ θέτουσα τὰς χεῖρας τῆς πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν. Ξύλινο πόδι!

X

Μετὰ τῆς πρώτης ἐκπλήξεως τοῦ ἀπροσδοκίτου τούτου θεατρικοῦ συμβάντος, ὁ ἐπισκέπτης εἰσήχθη.

Ὁ Παῦλος Δ... ἐκάθησε, κοῦτσά — σ τ ρ α β ἄ, ἐπὶ τοῦ ἐρυθροῦ ἀνακλίντρου ἐξ ὀλοσηρικοῦ.

Ἐπελθούσης σιγῆς, ἔλαβεν οὗτος τὸν λόγον:

— Κυρία μου, εἶπεν ἀπειθούμενος πρὸς τὴν Νοεμίαν, ἐλπίζω ὅτι θὰ ἀποδεχθῆτε τώρα τὴν χεῖρα μου πρὸς ἀνταλλαγὴν τῆς... θυπίας μου;

— ὦ! Θεέ μου, ὄχι κύριε, ἀπεκρίθη ἡ κυρία Ἀμβλωτέζ μετὰ σκληρότητος ὄλως γυναικείας. Ἐπιπροτίμων βεβαίως ἕνα γυλόν, ἀλλ' ὄχι καὶ ἕνα ἡρωατριασμένον. Ἄν θέλετε νὰ σὰς τὸ ὁμολογήσω, σὰς εὐρίσκω φρικώδη μὲ τὸν ξύλινον πόδα σας. Οὐδέποτε θὰ γίνω σύζυγός σας, κύριε!

— Καὶ ἐγὼ ἀνταπάντησεν ὁ δυστυχῆς γυλός, δὲν θὰ παραιτηθῶ τῆς ἡδονῆς τοῦ νὰ δημοσιεύσω τὸ δυστύχημά μου. Ἀμφιβάλλω, κυρία μου, ὅτι τοῦτο θὰ σὰς τιμῆσῃ πολὺ.

Ὁμιλῶν δ' οὕτως, ἠγέρθη, ἔπειτα, ρίψας τὸ προσωπεῖον τῆς σοβαρότητος, ὅπερ εἶχεν ἀπομιμηθῆ διὰ τοῦ προσώπου του, προσέθεσε γελῶν:

— Εὐτυχῶς, κυρία μου, ἴνω ἀπορύγω τὴν ἀγνωμοσύνην σας, μοὶ ἀπομένουσι σῶσι καὶ ἀβλαβεῖς πάλιν οἱ δύο μου πόδες.

— Μπᾶ! τί λέγετε κύριε;

— Τὴν ἀλήθειαν.

Ἐπειτα ὠθήσας ἑλαττήριον τι:

— Γν ρίξτε ὅτι τὴν σήμερον ἡ μηχανικὴ τέχνη κάμνει θαύματα. Ἴδὲν παρατηρήσατε ἡ ἀσθενεία μου ἦτο ψευδής.

Καὶ ἔδειξεν εἰς τὴν χήραν εὐφυῆ μηχανισμόν, δι' οὗ ἐφαίνετο ὅτι ἦτο, ὅτι πράγματι δὲν ἦτο, ἦτοι ποδός ἐστερημένος.

Ὁ Παῦλος Δ... προσέθεσε, πάντοτε γελῶν:

— Τώρα εἶνε χειμῶν. Ὁ ξύλινος ποὺς μου θὰ χρησιμεύσῃ ὡς πῦρ, ἵνα καύσω τὰς ἐρωτικὰς σου ἐπιστολάς, ἄς μοὶ εἴχες γράψαι πέρυσι.

Καὶ ἐξῆλθεν, ὡς Μαρτιστοφελής, ἔχων πάντοτε τὸν γέλωτα ἐπὶ τῶν χειλέων.

N. A. ΔΓΚΩΝΑΚΗΣ

ΥΙΟΣ ΧΗΡΑΣ

Ἡ ἐκκλησία τοῦ Ἁγίου Μεδάρδου, ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Μουριτάρ, εἶνε πτωχοτάτη. Τὴν κυριακὴν, εἰς τὴν λειτουργίαν, ὀλίγοι μόνον ἄνθρωποι προσέρχονται. γυναικες ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον: ἐκ τῶν ἀνδρῶν, συναντᾷ τις ἐκεῖ μόνον τρεῖς ἢ τέσσαρας γέροντας, πενιχρῶς ἐνδυμένους, γονυπετεῖς ἐπὶ τοῦ γυμνοῦ ἐδάφους, ἔχοντας τὸν πῖλον ὑπὸ μαλῆς καὶ τὸ κομβολόγιον ἀνὰ χεῖρας.

Ὁ γηραιὸς ἀββάς Φαμπέρ εἶνε βέβαιος, ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον, ὅτι οὐδένα θὰ εὕρῃ ἄνδρα πρᾶ τῷ ἐξομολογητηρίῳ του, καὶ εἶνε πάντοτε ἔτοιμος ν' ἀκούσῃ τῶν γυναικῶν τὰς ἀτελευτήτους ἐξομολογήσεις.

Δὲν παραμελεῖ ὅμως τὰ καθήκοντά του, ὡς ἐκ τούτου: τὴν τρίτην δὲ, τὴν πέμπτην καὶ τὸ σάββατον, μεταβαίνει τακτικῶς εἰς τὴν ἐκκλησίαν, ὅθεν ἐπιστρέφει ἀμέσως ἐὰν δὲν εὕρῃ τινὰ ἐκεῖ, μετὰ θραχεῖαν ὅμως προσευχῆν.

Ἐσπέραν τινὰ τοῦ παρλθόντος χειμῶνος, παλαιῶν διὰ τοῦ ἀλεξιβρόχου του κατὰ τοῦ σφοδρῶς πνέοντος ἀνέμου, ὁ σεβάσμιος κύριος ἀββάς ἀνήρχετο ἐπιπόνως τὴν ὁδὸν Μουριτάρ, ἵνα μεταβῆ εἰς τὴν ἐκκλησίαν, βέβαιος σχεδόν ὅτι ματαίως ἐλάμβανε τὸν κόπον τοῦτον: ἔλυπετο δὲ ἐνδομύχως διὰ τὴν θερμὴν του ἰστίαν, ἢν ἀφῆκεν εἰκοί, καὶ διὰ τὸ βιβλίον, ἐπὶ τοῦ ὁποίου εἶχεν ἐναποθέσει τὰ ὁμματουάλιά του ἐξερχόμενος. Ἀλλὰ ἦτο ἐσπέρα σαββάτου, καὶ τὸ σάββατον ἡδύνατο νὰ παρουσιασθῆ τις ἵνα μεταλάβῃ τὴν ἐπαύριον... ὁ ἀγαθὸς ἱερεὺς δὲν ἡδύνατο λοιπὸν ν' ἀπορύγῃ τὸν κόπον νὰ μεταβῆ εἰς τὴν ἐκκλησίαν, ἵνα ἐκπληρῇ τὴν ἀποστολήν του.

Ὁ κακὸς καιρὸς καθίστα ἔρημον τὴν ὁδόν: ὁ ἀββάς ἀφίχθη εἰς τὴν ἐκκλησίαν χωρὶς οὐδένα νὰ συναντήσῃ, καὶ διεθύνθη πρὸς τὸ ἐξομολογητήριον... Δὲν ἤρχετο εἰς μάτην: πρὸ αὐτοῦ ὑπῆρχε τις.

Ἦτο ἀνὴρ: πρᾶγμα σπάνιον καὶ ὅμως ἐξαιρετικὸν διὰ τὴν ἐκκλησίαν τοῦ ἁγίου Μεδάρδου. Εἰς τὸ ὑπέρυθρον φῶς τῆς λυχνίας, ἥτις ἐκρέματο ἐκ τοῦ θύλου, διέκρινε τὸ λευκὸν περιστήριον καὶ τὰ χονδρὰ ὑποδήματα τοῦ γονυπετοῦς ἀνθρώπου... ἦτο βεβαίως ἀγαθὸς τις χωρικός, ἐλθὼν νὰ ἐργασθῆ εἰς τὴν πόλιν, διατηρήσας τὰς εὐλαβεῖς του συνήθειας... ἡ ἐξομολογήσις του θὰ εἶναι ἐκ τῶν συνηθῶν... ὁ καλὸς ἐκεῖνος ἄνθρωπος θὰ καταθέσῃ μετ' ὀλίγον εἰς τοὺς πόδας τοῦ λειτουργοῦ τοῦ Θεοῦ τὸ πῖλον τῶν ἐλθρῶν του πταισμάτων, ἅτινα ἐξέπῃρωτε ἦδη διὰ τοῦ ἐργατικοῦ αὐτοῦ βίου.

Ὁ ἀββάς ἐπῆλθεν ἡσύχω, εἰς τὸ ἐξομολογητήριον του, ἔφρασε ἀφῆνον δράκκα τυμπάνου καὶ ἠνέφθη ἀνεὶ συκινήσεως τὸ θυρίδιον.

— Κύριε ἐφημέριε — ἐτραύλισε τραχεῖά τις φωνή, ἥτις προσεπάθει νὰ γείνη ὑπόκωφος.

— Δὲν εἶμαι ἐφημέριος, φίλε μου: λέγετε τὴν

προσευχὴν σας... Ὁ ἄνθρωπος οὕτινος ὁ ἀββάς δὲν ἡδύνατο νὰ διακρίνῃ τὴν φυσιογνωμίαν βεβυθισμένος ἐν τῷ σκότει, ἐπανάλαβε μετὰ πλείστων παραμορφώσεων τὴν προσευχὴν, ἣν μόλις ἐνεθυμῆτο, εἶτα δὲ εἶπε χαμηλοφώνως:

— Κύριε ἐφημέριε... ὄχι πάτερ μου... Ἐπὶ τέλους συγχωρησάτέ με ἐὰν δὲν ἠξέυρω νὰ ὁμιλήσω καθὼς πρέπει... Δὲν ἐξομολογήθηκα πρὸ εἰκοσιπέντε ἐτῶν... καὶ, ἀπὸ τὴν ἡμέραν ποῦ ἀφῆκα τὸ χωρίον μου... Ἐεῦρετε τί θὰ ᾤμῃ νὰ ζῆ τις εἰς τὸ Παρίσι... Ἐπειτα, δὲν ἤμουν χειρότερος ἀπὸ τοὺς ἄλλους, καὶ ἐτρεπτόμουν... — Ὁ Θεὸς εἶναι καλός, θὰ ἐννοήσῃ... Ἀλλὰ σήμερον, ἐκεῖνο ποῦ ἔχω ἐπάνω εἰς τὴν συνειδήσιν μου, εἶναι πολὺ βαρύνον.

Πρέπει νὰ μ' ἀκούσητε, Κύριε ἐφημέριε... — Ἀββάς, φίλε μου... — Ἐσχότωσα ἄνθρωπον!

Ὁ ἀββάς ἐσκήρτησεν ἐπὶ τοῦ ἐδωλίου του... Φωνεὺς!... Ὁ ἄνθρωπος ἐκεῖνος εὐρίσκετο τόνω πλησίον αὐτοῦ, εἶχε συλλάβει καὶ ἐκτελέσῃ φόνον!... Δι' ἠνωμένοι ἐκεῖναι χεῖρες ἦσαν εἰσέτι αἱματόφυρτοι, ἴσως!

Ἐν τῇ ταραχῇ του, μεμιγμένη μετὰ τινος αἰσθήματος τρόμου, ὁ ἀββάς Φαμπέρ δὲν εὕρεν ἡ ἀσυναρτήτους λόγους: — Ἐξομολογηθῆτε, παιδί μου... Ἡ εὐσπλαγχνία τοῦ Θεοῦ εἶνε ἀπειρος.

— Ἀκούσατε λοιπὸν ὀλόκληρον τὴν ἱστορίαν — εἶπεν ὁ ἄνθρωπος διὰ φωνῆς ἐν ἡ ἀντήχει βαθεῖα θλίψις.

Εἶμαι κτίστης, καὶ ἦλθον εἰς Παρισίους πρὸ εἰκοσιπενταετίας περίπου, μετ' ἐνός συμπατριώτου καὶ παιδικοῦ μου φίλου... Εἶχαμεν διδασχῆ τὴν ἀνάγκωσιν ἐν τῷ αὐτῷ σχολείῳ καὶ ἐπηγαίναμεν μαζὺ εἰς ἀναζήτησιν φωλιῶν... Εἶμεθα σὺν ἀδέλφω... κῦτός ὠνομάζετο Φίλιππος, ἐγὼ δὲ... λέγομαι Ἰάκωβος... Αὐτὸς ἦτον ὠραῖος νέος, ὑψηλός, καλοκαμωμένος... ἐγὼ εἶμαι ἄσχημος, κοντός. Οὐδεὶς τεχνίτης ἦτο καλῆτερος αὐτοῦ, ἐνῷ ἐγὼ δὲν ἀξίζω τίποτε... Ἦμουν ὑπερήφανος διὰ τὴν φιλίαν του, διότι ἔνε καλός, ἀνδρείος, εὐκρινής... τὸν ἠγάπων, διότι τὸν ἐθαύμαζον!... Μία φορὰ εὐραχεν ἐργασίαν εἰς τὴν αὐτὴν οἰκοδομήν... φαντασθεῖτε τὴν χαρὰ μου! Ἐμείναμεν μαζὺ ὄλην τὴν ἡμέραν, ἀλλὰ τὴν ἐσπέρα ὁ Φίλιππος με ἔφρασε καὶ ἐπήγαγε νὰ διασκιδήσῃ καὶ νὰ πίνῃ με τοὺς συντρόφους του... Ἦτο φυσικόν... Εἰς τὴν ἡλικίαν του, ἐλέρδιζε καλὰ, δὲν εἶχε ὑποχρεώσεις, δὲν εἶχε θάρη... ἐνῷ ἐγὼ... ἐγὼ δὲν ἠμποροῦσα νὰ κάμω ἄν αὐτόν... Εἶχα ἔφησῃ τὴν γρηῃν μητέρα μου ἀσθενῆ εἰς τὸ χωρῆν, καὶ ἐπρεπε νὰ κάμω οἰκονομίας. Ἐτραῶγα ψωμί καὶ λίγα χόρτα εἰς μὴ λαχανοπώλιδα τῆς συνοικίας... Ὁ Φίλιππος ἐτραῶγεν ἄλλοῦ, καὶ δὲν εἶχε ἄδικον... τὸ φαγὶ τῆς λαχανοπώλιδος ἦτο ἐλεεινόν... Ἡ δυστυχὴς αὐτὴ ἦτο χήρα, καὶ ἐκέρδιζε κατὰ τι δίδουσα φαγὶ εἰς τινὰς ἐργάτας, μετὰ τῶν ἄλλων... Ἦμουν καὶ ἐγὼ... Ἐκτὸς τούτου, εἶχα ἐρωτευθῆ εἰς τὰ γερὰ καὶ τὴν κόρην τῆς, τὴν Δικατερίνην!... Ὁ θὰ σὰς εἰπῶ μὲ τὴν κόρην τῆς, τὴν Δικατερίνην!... Ὁ θὰ σὰς εἰπῶ τί συνέβη... Ἐζῆσα τρία χρόνια χωρὶς νὰ ἔχω τὸ

θάρος νὰ τῆς φανερῶσω τὸν ἐρωτὰ μου... Πρὸς τι; πτωχὴ αὐτὴ, πτωχὸς καὶ ἐγὼ, καὶ μίαν μητέρα εἰς τὴν πατρίδα, καὶ τεχνίτης οὐχὶ ἐκ τῶν καλῶν... πῶς νὰ κάμωμεν σπιτί;... Ὅταν ἡ μητέρα μου ἀπίθανε, εὐρέθηκα κάπως καλλίτερα καὶ ἠμποροῦσα καὶ ἕκαμα λίγαις οἰκονομίαις... Ὅτε δὲ μοῦ ἐφάνηκε κατὰ ληλος ὁ καιρὸς, ἕκαμα θάρρος καὶ ἠρώτητα τὴν Δικατερίνην ἂν ἤθελε νὰ γείνη σύζυγός μου... Κατ' ἀρχὰς δὲν μοῦ εἶπε οὔτε καὶ οὔτε ὄχι... Ἐπειτα ἐσυμβουλεύθη τὴν μητέρα τῆς, ἡ ὁποία με θεωροῦσε νέον φρόνιμον καὶ δραστήριον, καὶ ὁ γάμος συνεφωνήθη... Τότε ἤμουν εὐτυχῆς καὶ ἐγὼ... Κατελάμβανε ὅτι ἡ Δικατερίνη δὲν με ἠγάπα, ἀλλὰ ἦτον τόσῳ καλὴ... καὶ τὴν ἠγάπων τόσον, ὥστε ἦλπιζον νὰ κατακτῆσω τὴν καρδίαν τῆς ὀλίγον κατ' ὀλίγον... Φυσικῶ τῷ λόγῳ, εἶπα τὰ πάντα εἰς τὸν Φίλιππον, τὸν ὁποῖον ἐβλεπον καθ' ἡμέραν εἰς τὴν οἰκοδομήν... καὶ ὅταν ἡ Δικατερίνη ἐγεῖνε ἔρραβωνιαστικὴ μου, ἠθέλησε νὰ τὴν γνωρίσῃ... Ἴσως μαντεύετε, τὰ λοιπὰ, κύριε ἐφημέριε... Ὁ Φίλιππος ἦτον ὠραῖος, εὐθυμὸς, ἀξέπραστος... ἐκεῖνο δηλαδὴ ποῦ δὲν ἤμουν ἐγὼ... καὶ χωρὶς νὰ τὸ θέλῃ ὁ ἴδιος κατέκτησε τὴν ἔρραβωνιαστικὴν μου... Ἡ κόρη ὑπῆρξε εὐκρινής... μόλις ἐνόησε τὸ νέον αἰσθημα τῆς καρδίας τῆς, μοὶ τὸ εἶπε... Ποτὲ δὲν θὰ λητμονήσω τὴν στιγμὴν ἐκείνην!... Ἦτον ἡ ἡμέρα τῆς ἑορτῆς τῆς... Καὶ τῆς εἶχα ἀγοράσει ἕνα χρυσοῦν δακτυλιδάκι... Ἦμεθα μόνον εἰς τὸ δωμάτιον τῆς μητρός τῆς... ἐβγάλα τὸ δακτυλίδι ἀπὸ τὴν τζέπη μου καὶ τῆς τὸ εἰδειξα... ἡ δυστυχὴς ἤρχισε νὰ κλαίῃ ποταμιδῶν.

— Συγχωρησάτέ με, Ἰάκωβε, μοὶ εἶπε, καὶ φυλάξατε τὸ ὠραῖον τοῦτο δακτυλίδι δι' ἐκείνην ἡ ὁποία θὰ γείνη ἡ σύζυγός σας... Ἐγὼ... δὲν δύναμαι... Ἐγὼ ἀγαπῶ ἄλλον... ἀγαπῶ τὸν Φίλιππον...

— ὦ, τί ὑπέφερα τότε δὲν δύναμαι νὰ τὸ εἶπω. Τί νὰ κάμω, ἀφ' οὗ καὶ τοὺς δύο ἀγαποῦσα;... Νὰ τοὺς καταστήσω εὐτυχεῖς, νὰ ἐπισπεύσω τὸν γάμον των... καὶ ἐπειδὴ ὁ Φίλιππος, με τὰς διασκεδάσεις του, δὲν εἶχε φυλάξει οὔτε πεντάρα, τοῦ ἐδάνεισα πᾶν ὅτι εἶχα ἐξοικονομήσει διὰ νὰ συστήσῃ σπιτί.

Ἐπανδρεύθησαν... Τὰ πάντα ἐπήγαγον καλὰ τὰ πρώτα χρόνια... Ἀπέκτησαν ἕνα υἱόν, τὸν ὁποῖον ἐβίβτισα ἐγὼ καὶ ὠνόμασα Κόσμειλον πρὸς ἀνάμνησιν τῆς μητρός μου... Ὁλίγον μετὰ τὴν γέννησιν τοῦ υἱοῦ τούτου, ὁ Φίλιππος ἤρχισε νὰ παραστρατήσῃ.

Εἶχον ἀπακτηθῆ περὶ αὐτοῦ... ὁ Φίλιππος ἠγάπα πολὺ τὰς διασκεδάσεις καὶ τοὺς συντρόφους... Ἐσεῖς ποῦ ζῆτε εἰς συνοικίαν πτωχῶν ἀνθρώπων, κύριε ἐφημέριε, γνωρίζετε κατὰ βάθος τὴν ἱστορίαν ταύτην... τοῦ ἐργάτου ὁ ὁποῖος γλυστρᾷ ὀλίγον κατ' ὀλίγον εἰς τὴν ὄνηριαν, εἰς τὴν μέθην, εἰς τὴν κρηπαλήν... ὁ ὁποῖος δὲν φέρει πλέον εἰς τὸ σπιτί τὸν μισθὸν τῆς ἐβδομάδος του, καὶ δὲν ἐπιστρέφει πρᾶ διὰ νὰ δειρῇ τὴν γυναῖκά του καὶ τὰ παιδιὰ του!...

Ἐντὸς δύο ἐτῶν, ὁ Φίλιππος κατήντησε ἕνας

των ἀθλίων τούτων... Κατ' ἀρχάς, προσεπάθησα νὰ τὸν συμβουλευθῶ, καὶ ὁ ἀθλιος μου ὑπέσχετο ὅτι θὰ διορθωθῆ... Ὑποσχέσεις μισθοῦ! ... Ὀλίγον κατ' ὀλίγον μ' ἐβαρέθηκε, καὶ ὅταν μ' ἐβρίσκεν εἰς τὸ σμίτι του, ὠρρίζετο φοβερά. Μία ἡμέρα ἐτόλμησε νὰ μὲ κατηγορήσῃ ὅτι ἤμουν ἐρωμένος τῆς γυναικὸς του, ἐπειδὴ τὴν ἠγάπησα ἄλλοτε... τὴν δυστυχῆ! τὴν ἀγίαν γυναῖκα! ... Καὶ χίλιας ἀλλοδαπῶν ἀνοησιῶν, τὰς ὁποίας ἐντρέπομαι νὰ ἐπαναλάβω... Ἄ! τὴν ἡμέραν ἐκείνην... Ὀλίγον ἐλείψῃ νὰ τὸν πιάσω ἀπὸ τὸν λαιμὸν... Ἐκαμα ὅ,τι ἐπρεπε νὰ κάμω... δὲν εἶδον πλέον τὴν Αἰκατερίνην οὔτε τὸ παιδί της· ὡς διὰ τὸν Φίλιππον δέ, δὲν τὸν συναντοῦσα παρὰ τυχαίως, εἰς τὴν οἰκοδομὴν.

Ἄλλὰ, τὸ καταλαμβάνετε, δὲν εἴμποροῦσα νὰ λησμονήσω τὴν Αἰκατερίνην καὶ τὸν Κάμιλλον... τοὺς ἐλυπούμην... Τὸ σαββατόβραδο, ὅταν εἰξυρρα ὅτι ὁ Φίλιππος εἶχε πάγει μὲ τοὺς φίλους του νὰ πῆ τὴν πληρωμὴν τῆς ἐβδομάδος του, ἐτριγύζα πλησίον τοῦ σπιτιοῦ του, συναντοῦσα τὸ παιδί, εἰς ἀνκατέλαβον ὅτι δὲν εἶχαν τίποτε, δὲν τὸν ἄφρα με ἀδειανὰ χέρια. Νομίζω ὅτι ὁ Φίλιππος εἰξυρε ὅτι ἐβοηθοῦσα τὴν γυναικὰ του, ἐκλίνε τὰ μάτια διὰ τὸ συμφέρον...

Ἄλλὰ, ὡς συντομεύσωμεν τὴν διήγησιν, ἡ ὁποία εἶναι πολὺ λυπηρά... Παρῆλθον κάμποσα ἔτη... ὁ Φίλιππος ἐξακολουθεῖ τὸν δρόμον τῆς ἀπωλείας.

Ἡ Αἰκατερίνη, τὴν ὁποίαν ἐβοήθησα ἕως ὅτου ἠμποροῦσα, ἀνέθρεψε τὸν υἱὸν τῆς ὠραίου, παλληκάρι εἰκοσὶ ἑτῶν, καλὸν καὶ ἀξίον ὅσον τὴν μητέρα του... Δὲν εἶναι τεχνίτης, αὐτὸς... ἐξεπαιδεύθη, ἔμαθε τὴν ζωγραφικὴν εἰς τὰ ἑσπερινὰ σχολεῖα, καὶ τῶρα ἐργάζεται κοντὰ εἰς ἕνα ἀρχιτεχνίτην, ὁ ὁποῖος τὸν πληρώνει πολὺ καλὰ... Ἡ παρουσία τοῦ μεθῦσου στενοχωρεῖ τὴν οἰκογένειαν, ἀλλὰ τὰ πράγματα πηγαίνουν κάπως καλλίτερα... ὁ Κάμιλλος ἀγαπᾷ πολὺ τὴν μητέρα, καὶ αὐτὴ ἠπόχασεν ὡς διὰ τὸν ἀνδρα τῆς, καὶ ἐπέρασε ἀρετὰ καλὰ τὰ τελευταῖα ἔτη... Ὅταν τὴν ἐβλεπον καθ' ὅδον εἰς τὸν βραχίονα τοῦ ὠραίου υἱοῦ τῆς, ἐνδεδυμένου ὅσον ἀρχιτέκτονας, ὡς λέγω τὴν ἀλήθειαν, ἔχαιρόμην καὶ ἐλησμόνου ὅλας τὰς περὶ τὸν θούσας στερήσεις.

Χθὲς τὸ βράδι ὅμως, ἐξερχόμενος ἀπὸ τὸ ξενοδοχεῖον ὅπου πηγαίνω καὶ τρώω, συναντῶ τὸν Κάμιλλον, ὁ ὁποῖος μου σφίγγει τὸ χέρι, διότι δὲν ἔχει ὑπεριβάνει αὐτὸ τὸ παιδί, καὶ δὲν ἐντρέπεται διὰ τὰ ρούχά μου τὰ ἀσβεστωμένα.

Ὁ Κάμιλλος ἦτο σκυθρωπὸς καὶ σιωπηλός.

— Τί ἔχεις; τοῦ λέγω.

— Τί νὰ ἔχω;... Χθὲς ἐτραβήξα τὸν ἀριθμὸν μου... τὸν ἀριθμὸν δέκα... καὶ θὰ πάγω στρατιώτης... Πέντε χρόνια, καταλαμβάνεις!... Πέντε χρόνια... καὶ ἡ μητέρα μου θὰ μείνῃ μόνη, χωρὶς μέσα, χωρὶς βοήθειαν, μὲ τὸν πατέρα ποῦ γίνεται καθ' ἡμέραν ἀνοικονόμητος... Ἡ δυστυχὴς θ' ἀποθάνῃ, τὸ αἰσθάνομαι!... Ὡ! οἱ πτωχοὶ εἶνε κατηγορημένοι εἰς τοῦτον τὸν κόσμον!...

Ἐπέρασα μιὰ νύκτα τρομερά... Σήμερα, ἐπῆγα

πρὸς τὴν οἰκοδομὴν ὅπου ἐργάζομαι... Πρέπει τις νὰ ἐργάζεται, δὲν εἶνε ἀλήθεια; Ἄναβάνω εἰς τὴν τελευταία σκαλωσιά, καὶ ἀρχίζω τὴν ἐργασίαν μου. Αἶφνης αἰσθάνομαι ἕνα χέρι ἐπάνω εἰς τὸν ὤμον μου... γυρίζω... ἦτον ὁ Φίλιππος. Δὲν ἐργάζεται πλέον εἰμὴ ἐξ ἰδιοτροπίας, μία ἡμέρα, κάποτε κάποτε διὰ νὰ ἔχη χρήματα διὰ νὰ μεθύσῃ.

***

Δὲν τὸν εἶχα ἰδεῖ κάμποσον καιρὸν, καὶ ἐδυσκαλεύθηκα νὰ τὸν ἀναγνώρισω... Τὰ ποτὰ τὸν εἶχαν καταστρέψει... τὰ γένειά του ἦσαν λευκά... τὰ χέρια του ἔτρεμαν... δὲν ἦτο κἄν γέρον, ἦτο ἐρείσιον...

— Λοιπὸν, τοῦ λέγω, τὸ παιδί σου ἐτραβήξε κακὸν ἀριθμὸν;...

— Καὶ τί μὲ μέλλει; ἀπαντᾷ μὲ βραχνιασμένη φωνή. — Καὶ σὺ ἤλθες νὰ μὲ φορτώνῃς μὲ τὴν ἱστορίαν αὐτὴν ὅσον τὴν Αἰκατερίνην καὶ τὸν Κάμιλλον;... Ἄς ὑπηρετήσῃ καὶ αὐτὸς τὴν πατρίδα! Ἐὰν ἤμουν πεθαμμένος, θὰ ἐγλύτωνε. Ἄλλὰ τὴν τὸ χειρότερον δι' αὐτοὺς... Ἐγὼ δὲν πέθανα ἀκόμη καὶ δὲν σκοπεῖω νὰ ποθῶ τὸσφ γρήγορα. Ὁ Κάμιλλος δὲν εἶνε υἱὸς χήρας!

Υἱὸς χήρας! Ὡ! κύριε ἐπίτροπε διατί ἤκουσα τοὺς λόγους αὐτούς;... Ὁ πειρασμὸς μου ἦλθε ἀμέσως καὶ δὲν μὲ ἄφησε ὅλην τὴν πρωΐαν ἐνῶ ἐργαζόμην πλησίον του. Ἐσυλλογίσθηκα τί θὰ ὑπέφερον ἡ Αἰκατερίνη χωρὶς τὸ παιδί της νὰ τὴν θρῆψῃ, νὰ τὴν προστατεύσῃ κατὰ τοῦ μεθῦσου, τοῦ κτήνου ἐκείνου...

Ἐκτύπησε μεσημέρι εἰς τὸ ρολόγι τῆς ἐκκλησίας καὶ οἰσύντροφοί μας κατέβηκαν ὅλοι διὰ τὸ πρόγευμα. Οἱ τελευταῖοι ἦμεθα ἡμεῖς, ὁ Φίλιππος καὶ ἐγώ... Ἐνῶ ἀρχίζει νὰ καταδύνη ἀπὸ τὴν ξύλιναν σκάλα, ὁ Φίλιππος σηκώνει τὴν κεφαλὴν καὶ μου λέγει σαρκαστικῶς:

— Βλέπεις, τὸ πόδι μου εἶνε πάντοτε στερεόν. Ὁ Κάμιλλος δὲν θὰ εἶνε υἱὸς χήρας πολὺν καιρὸν ἀκόμη.

Τὸ αἶμα ἀνέβηκεν εἰς τὴν κεφαλὴν μου... Ἤμουν ἀκόμη ἐπάνω εἰς τὴν σκαλωσιά. Ἐπίασα τὴν ἄκραν τῆς σκάλας, ἐπὶ τῆς ὁποίας εὐρίσκατο ὁ Φίλιππος, καὶ... διὰ μίαν τὸν ἔρριψα εἰς τὸ κενόν!...

Ἀπέθανεν αὐθαρῆς...

Ὅλος ὁ κόσμος νομίζει, ὅτι πρόκειται περὶ τυχαίου δυστυχήματος, προερχομένου ἐκ τῆς μέθης. Ἄλλὰ ὁ Κάμιλλος εἶνε υἱὸς χήρας καὶ δὲν θὰ πάγῃ στρατιώτης!

Ἰδοὺ τί ἔκαμα, Κύριε ἐφημέριε: ἰδοὺ τί εἶχον ἀνάγκην νὰ εἰπῶ καὶ εἰς ἐσᾶς καὶ εἰς τὸν Θεόν! Μετανοῶ εὐκρινῶς καὶ ζητῶ συγγνώμην, ἀλλὰ δὲν εἶμαι βέβαιος: βλέπων τὴν Αἰκατερίνην καὶ τὸν υἱὸν τῆς ἡσύχου καὶ εὐτυχῆς, πιστεύω ὅτι ἀμετανοήσω βεβητότατα... Ὁ δὲ φύγω λοιπὸν διὰ παντὸς εἰς τὴν Ἀμερικὴν... Ὡς πρὸς τιμωρίαν, ἰδοὺ, κύριε ἐφημέριε... τοῦτο εἶναι τὸ ὁποῖον ἡ Αἰκατερίνη δὲν ἠθέλησεν ὅταν ἦτο ἐρωμένη μὲ τὸν Φίλιππον... τὸ εἶχα φυλάξει πάντοτε εἰς ἀνάμνησιν τῶν ὀλίγων

ἡμερῶν τῆς εὐτυχίας μου... Πωλήσατε καὶ δάσατε τὰ χρήματα εἰς τοὺς πτωχοὺς.

Ὁ ἀββᾶς Φραγκὴρ ἐσυγχώρησε τὸν Ἰάκωβον;...

Τὸ βίβλιον εἶναι, ὅτι δὲν ἐπώλησε τὸ χρυσοῦν δακτυλίδιον. Κατέθεσε τὸ ἀντίτιμόν του εἰς τὸ κιβώτιον τῶν πτωχῶν, καὶ ἐκρέμασε τὸ δακτυλίδιον, ὡς ἀνάθημα εἰς τὸν βωμὸν τῆς Παναχίας, ὅπου μεταβαίνει συχνὰ ἵνα προσεύχεται ὑπὲρ τοῦ δυστυχούς κτιστοῦ.

(Ἐκ τῶν τοῦ Φραγκίσκου Κοππῆ)

Ἡ ΜΝΗΣΤΕΙΑ ἘΝ ΑΓΓΛΙΑ

(Ἐιδικὸν παράρτημα τοῦ «Κόσμου ἡμέρα τῆ ἡμέρα».)

Ἦδη, ὅτε διεξάγεται τὸσφ θερμὴ συζήτησις ἐν τῇ «Ἀκροπόλει» περὶ γάμου, οἱ ἀναγνώσται αὐτῆς θ' ἀκούσων μετ' ἐνδιαφέροντος δύο σχετικὰ δίκαια διεξαχθεῖσας ἐνταῦθα κατ' αὐτάς. Ἄλλὰ πρὶν ἢ εἰπῶ περὶ αὐτῶν, ὀφείλω νὰ σημειώσω, πρὸς χάριν τῶν δυσκολευομένων νὰ νομπεύθωσιν ἐν Ἑλλάδι, ὅτι οὐδὲν εὐκολώτερον ὑπάρχει ἐν Ἀγγλίᾳ ἢ τὸ νομπεύσθαι. Οὔτε λιξιαρχικὰ ἐγγράφα οὔτε ἐπιτευξίαι συνοικεσίων, οὔτε ἀνάγκη ἱεροτελεστίας. Μία δὴλωσις μετὰ δύο μαρτύρων εἰς τὴν γάμος ἐγένετο. Αἱ ἀγγλίδες περιφέρονται πανταχοῦ ὡς ἄνδρες. Θὰ ἐξεπλήσαστο νεῖναι τις, ἀκούουσα ὅτι ἀλλαγῶν ὀφείλει νὰ συνοδεύηται ὑπὸ «καβαλιέρου» ἢ ὑπὸ τῆς μαμμῆς. Ἡ ἀγγλίς, πηγαίνει εἰς τὰ κερφεῖα, εἰς τὰς συναυλίας, εἰς τὰ ἀναγνωστήρια, ἀναρριχάται εἰς τὰ λεωφορεῖα, εἰς τὰ τραίνα, ἀπαρράλακτα, ὡς ὁ ἀνὴρ. Μεταβαίνει π. χ. εἰς τὸ ταχυδρομεῖον. ἵνα στείλῃ ἐπιτολήν τινα. Ἐπανερχομένη, ἀναγγέλλει εἰς τοὺς γονεῖς τῆς, ὅτι καθ' ὅδον ἠραβωνίσθη. Οὐδεμίαν ἀντίρρησην δικαιοῦνται νὰ ἀντιτάξωσιν οἱ γονεῖς, ἀρκεῖ ἡ κόρη τῶν νὰ μὴ εἶνε κατωτέρα τῶν 25 ἐτῶν. Τὰ ἀγγλικά ἦθ ἐπιτρέπου τοιαύτην ἐλευθερίαν εἰς τὸ νεκρὸν ζεῦγος τῶν ἠραβωνισμένων, ὥστε ὁ νόμος δὲν ἐπιτρέπει εἰς τὸν ἕτερον ἐξ αὐτῶν νὰ ἀθετήσῃ τὴν ὑπόσχεσιν τοῦ γάμου, ἀνευ ἀμοιβῆς συγκαταθέσεως. Ἐντεῦθεν λοιπὸν πηγάζουσιν αἱ περίφημοι δίκαια, αἱ καλούμεναι Breaches of promise, καθ' ἃς ἡ ἐγκαταληθεῖσα μνηστὴρ ζητεῖ ἀποζημίωσιν. Ἐπὶ ἔτη ἕως πολλάκις μνηστὴρ καὶ μνηστὴ συμπαρεκλήθησαν εἰς μεμονωμένα ρομαντικὰ μέρη. Ἡ προῖξ εἶνε τι ἀγνωστον ἐν Ἀγγλίᾳ, καὶ ἀρκεῖ γαμβρός τις νὰ ὑπηρετήσῃ τι σχετικὸν πρὸς περιουσίαν τῆς νύμφης, ὅπως ἀπορριθῆ ἀμέσως. Ὁ ἀνὴρ ὑποτίθεται, ὅτι ἔχει πόρον ζωῆς δι' ἀμωτέρας, ὅπως προῖξ εἰς γάμον. Διὰ τοῦτο μνηστῆται, καθ' ἃς ὁ μνηστὴρ δὲν ἔχει ἔργον τι προσοδοφόρον, παρατείνονται ἐπὶ μακρὸν, μέχρις οὗ τοιοῦτον εἴρεθῃ. Εἶνε ὅμως σπανιώταται αἱ περιπτώσεις, καθ' ἃς αἱ σχέσεις τῶν μνηστῶν, ὅσφ μόνον καὶ ἂν εὐρεθῆ τὸ ζεῦγος, ὑπερβαίνουσι τὰ ἔσκαμμένα. Αἰτία τῶν σπανίων τούτων

περιστάσεων, εἶνε ἡ ἑτέρα τῶν δύο ἐπομένων δικῶν, αἰτινες διεξήχθησαν κατ' αὐτάς.

***

Ἡ Ἰωάννα Οὐίλλιαμς ἦτο εὐαίδη νεῖναι, κατοικοῦσα μετὰ τῶν γονέων τῆς ἐν τῇ λεωφόρῳ Βαρθολομαίου, ἀριθ. 40, καὶ ἐπορίζετο τὸν βίον τῆς διδάσκουσα μουσικὴν καὶ ὠδικὴν. Πρὸ πενταετίας συνητήθη μετὰ τὸν Γεώργιον Φίλε, ῥάπτην, ἐν τινι χοροδιδασκαλείῳ, καὶ αἱ δύο τρυφεραὶ καρδίαι ἦσαν μέχρι τοῦ παρελθόντος δεκεμβρίου εἰς τὴν διαπάσιν τῆς ἀμοιβαίουτητος. Ὅτε συνητήθησαν—φρῆ! οἱ ἀναμνήσεις—ἐκείνη ἦτο 17 ἐκεῖνος 20. Καίτοι οἱ ἀναμνήσεις—ἐκείνη ἦτο 17 ἐκεῖνος 20. Καίτοι τὸσφ νέος, τῇ ἐπρότεινε γάμον, ἀλλ' ἐκείνη ἠρνήθη, μόνον δὲ πρὸ ἐνός ἔτους, ὅτε, ἐνῶ ἐκείνη ἐθαίνεν οἰκῆν, καθ' ὅδον ἐκεῖνος τῇ ἐπανελάβε ἐπίσημον πρότασιν γάμου, τῇ ἀπήντησεν ὅτι θὰ ἐξήτει τὴν γνώμην τῶν γονέων. Ὁ Γεώργιος ἐγένετο δεκτός—οἱ εὐδαιμονία—καὶ ἀπελθὼν εἰς τι παραθαλάσσιον, εὐδαιμονία—καὶ ἀπελθὼν εἰς τι παραθαλάσσιον, ἔγραψε βραδύτερον τῇ Ἰωάννᾳ ὁ εὐδαίμων θνητός. «Παρφιλάτῃ Ἰωάννα μου. Λυποῦμαι πολὺ, διότι δὲν ἐλαβον καιρὸν νὰ σοὶ γράψω τὴν παρελθούσαν ἐβδομάδα· ἀλλὰ γνωρίζεις ποθητὴ μου, τί ἀθλιος ἐπιστολογράφος εἶμαι καὶ θὰ μὲ συγχωρήσῃς. Ὁ κάλαμος δι' οὗ χαράττω αὐτάς τὰς γραμμάς, δὲν ἔχει ἰδέαν τί περίφημος εἶνε. Ὁ καιρὸς εἶνε θελακτικῶτατος ἐνταῦθα, ἀλλὰ δὲν διασκεδάζω καθόλου, διότι σὲ ἐπιζητῶ, ὠραία μου κόρη. Μετὰ θερμῶς σε ἀσπάζομαι. Γεώργιος Χίλε.—Υ. Γ. Προσεχῶς θὰ σοὶ γράψω ἐκτενέστερον. Φαντάσθητι ὅτι τὴν παρούσαν γράφω ἐπὶ τοῦ τοίχου τῆς παραθαλάσσιας» (γέλωτες εἰς τοῦ ἀκροατηρίου). Βραδύτερον—οἱμοὶ τῶν ἀνθρωπίνων—ὁ Γεώργιος ἔγραψεν ὡς ἐξῆς: «Ἀγαπητὴ μου Ἰωάννα. Σὲ παρακαλῶ νὰ μὲ συγχωρήσῃς (must apologise), διότι δὲν σοὶ ἀπήντησα εἰς τὴν τελευταίαν σου, ἀλλὰ σὲ βεβαίω, ἦμην τὸσφ ἀπησυχολημένος, διασκεδάζων ἐδῶ καὶ ἐκεῖ, ὥστε δὲν ἐλαβον καιρὸν νὰ σοὶ γράψω. Περίφημος ὁ καιρὸς τελευταῖος, καὶ κατὰ πάντα πιθανότητα θὰ ἐξακολουθήσῃ τοιοῦτος ἐπὶ πολὺ. Ἐλοῦμ' ἔβησα σήμερον τὸ πρωῒ, ἀλλὰ τὰ νερά, καίτοι εὐάρεστα, ἦσαν μάλλον ψυχρά. Ὁ ἀγαπῶν σε Τζώρτζης». Ἡ Ἰωάννα ἐφαντασθεῖσα πρὸ τοῦ δικαστηρίου, κατέθεσεν ὅτι ὁ γάμος εἶχε συμφωνηθῆ νὰ λάβῃ χώραν τὴν ἡμέραν τῶν γενεθλίων τῆς, 31 δεκεμβρίου, ἀλλὰ τῇ παραμονῇ τῆς ἡμέρας ταύτης, ἡ πενθερὰ τῆς ἐμήνυσε διὰ τινος φίλου, ὅτι ὁ Γεώργιος, μεταβαλὼν πρόνοιαν κατ' ἐκείνας τὰς ἡμέρας, ἐνομπεύθη ἄλλην. Ὁ Γεώργιος εἶχε δωρήσει τῇ Ἰωάννᾳ βαρύτιμα δακτυλίδια. Τὰ κέρδη του ἦσαν 200 φράγκα κατὰ μῆνα, ἀλλ' ἐρωτηθεῖς ὡς πρὸς τὰ δακτυλίδια, ἐξήγησεν ὅτι δὲν τὰ εἶχεν εἰσέτι πληρώσει. Ἐρωτώμενος ὑπὸ τοῦ συνηγέρου—Δὲν εἶχε; ὀρίσει ἡμέραν τῶν γάμων;—Ποῖων γάμων; (παταγῶδες γέλωτες).—Φαίνεται ὅτι ἐκλαμβάνεις τὸν γάμον διὰ ἀστεῖα.—Πάντοτε ἀστεῖα τὸν ἐθεώρησα (περισσότεροι γέλωτες). Ὁ Γεώργιος κατεδικάσθη νὰ πληρώσῃ εἰς τὴν Ἰωάνναν 1250 φράγκα.

***

Ἑφημέρια καὶ δεκανεὺς

Ἡ ἄλλη ὅμως δίκη εἶνε σοβαριότερα. Ἐδῶ ἐκείνη θαλασπύλος, ἐκεῖνος δεκανεὺς. Τὸ ὄνομα ἐκείνης Φανή Περρέτη, τὸ ὄνομα ἐκείνου Θωμᾶς Ρώσσης. Ἡ Φανή ζητεῖ 12,000 φράγκων ἀποζημίωσιν. Ἐγνωρίσθησαν πέρουσι τὸν Σεπτέμβριον, καὶ ὁ δεκανεὺς εἶχεν ἐλπίδας προαγωγῆς ταχείας. Τὸν παρελθόντα δεκέμβριον ἐγένετο ἡ πρότασις καὶ ἡ ἀποδοχή. Ἀυθμερὸν τὸ συμβῦλαιον ἐπισφραγίζεται διὰ τοῦ φυσιολογικοῦ γάμου. Κατὰ τὸ σύνθημα, ἀνεγνωσθησαν ἐπὶ δικαστηρίου ἑκατοντάδες ἐπιστολῶν. Ἰδοῦ μία: Προσφιλεστάτη μου Φανή. Ἐντὸς ὀλίγου θὰ ἐκτελέσω τὴν ὑπόθεσίν μου, γλυκυτάτη μου. Χθὲς τὸ ἐσπέρας ἤμην μελαγχολικώτατος, διότι ἐβλεπον ἄλλους τοὺς ἄλλους δεκανεὺς τοῦ τάγματος, μὲ τὰς μνηστῆς των, καὶ δι' ἐμὲ δὲν ἦτο ἐδῶ ἡ Φανή μου. Σήμερον εἶχομεν φασαρίασι εἰς τὸν στρατῶνα. Μὴ τὰ ρωτᾶς, ἐτοιμασίας δι' ἐπιθεωρήσεις καὶ τὰ λοιπὰ καὶ εἰμαι κατακουρασμένοι. Ὁ συνταγματάρχης εἶπε ὅτι εἶνε τὸ τάγμα μας καθαρῶτατος ἄλλων. Χθὲς εἶδον ἐν τρομακτικῶν ὄνειρον. Εἶδον ὅτι κάποιος ἀφῆρεσε τὸ πλαισίον ἐκ τῆς φωτογραφίας σου, καὶ ἐπειτα μοὶ ἐφάνη ἡ φωτογραφία σου καθημαγμένη, καὶ φανταζέσαι ψυχῆ μου, τί ἤσθάνθη ἰδῶν αὐτὸ τὸ ὄνειρον. Δὲν εἶχο τίποτε νῆα νὰ σοῦ γράψω, ἀλλὰ στέλλω ἀπειρήριθμα φιλιὰ εἰς τὴν μόνην καὶ μοναδικὴν ἀγάπην μου ἑσσεὶ καὶ διὰ παντὸς μέχρι θανάτου καὶ ἐν οὐρανῶσι. Θωμᾶς Ρώσσης». Κατόπιν ὅμως αἱ ἐπιστολαὶ κατέστησαν ἤττον περιπαθεῖς, καὶ ἡ Φανή τῶ ὑπενοθύμισε τὴν κρίσιμον θέσιν της, παροτρύνουσα αὐτὸν νὰ ἀπέσπῃ εἰς τὴν τέλει τῶν γάμων. Εἰς ἀπάντησιν τῆ ἐγγραφῆς, ὅτι ἐλυπεῖτο πολὺ μὴ δύναμενος νὰ τὴν νυμφευθῆ καὶ θτι, ἐάν τῆ ὑπεσχέθη γάμον, βεβαίως θὰ ἦτο μεθυσμένος, ὅτε ἔδωκε τοιαύτην ὑπόσχεσιν. Ἡ Φανή, ἥς ἡ καλλονὴ ἐπέσπασε τὴν προσοχὴν τοῦ ἀκροατηρίου καὶ τῶν ἐνόρκων, κατέθεκεν ὅτι τὸ τέκνον ἐγεννήθη τῆ 19 αὐγούστου. Ὁ δὲ Θωμᾶς, βλέπων τὸ τέκνον, ἐξέφρασεν ἀπειρον ἀγαλλίασιν καὶ εἶπεν: «Αὐτὸν θὰ τὸν κάμω στρατιώτην». κατεδικάσθη ἐν τούτοις εἰς 10,000 δραχμῶν ἀποζημίωσιν. Ἀναχωρῶν τοῦ δικαστηρίου, ἔλεγε: Δὲν ὑπάρχει ἄλλος τρόπος διὰ νὰ πάρω ὀπίσω τὰ χρήματά μου, εἰμὴ νὰ τὴν νυμφευθῶ.

(Ἐκ τοῦ ἐν Λονδίῳ γραφείου τῆς „Ἀκροπόλεως“)

ΑΥΤΟΚΡΑΤΟΡΙΚΟΙ ΓΑΜΟΙ

Καθ' ἣν ἐποχὴν σύμπαν τὸ Ἑλληνικὸν ἐορτάζει μετ' ἀγαλλιάσεως τὸν ἐπικείμενον δεσμόν μεταξὺ τοῦ λαοφιλήτου διαδόχου τοῦ Ἑθνικοῦ Θρόνου καὶ τοῦ ἐπεράστου θαλλοῦ τῆς κραταιοτάτης τῶν ἐπιγῆς μοναρχιῶν, ἐπιτραπητῶ εἰς τὸν ἀναδιφῶντα τὰς Βυζαντινὰς δέλτους ἢ ἀναγραφῆ γεγονότος, ὁπερ ἀπέμεινεν εἰσέτι ἀμνημόνευτον, ἀλλὰ κέκτηται οὐ μικρὸν ἐνδιαφέρον διὰ τοὺς περὶ τὰ τοιαῦτα φι-

λοσοφοῦντας. Ἐστὶ δὲ τὸ εἶδος, ὅτι τὸ σχέδιον τῆς δι' ἐπιγαμίας ἐνώσεως τῆς δυτικῆς Αὐτοκρατορίας μετὰ τοῦ Ἑλληνικοῦ θρόνου ὑπῆρξε τὸ πρῶτον ὄνειρον τῆς Αὐτοκρατορίας ἐκείνης, μόλις ἰδρυθείσης, καὶ ὑφίσταται ἤδη μετέωρον ἀπὸ χιλίων ὄλων ἐτῶν.

Καὶ πρὸ τοῦ ἔτους 800, καθ' ὃ Κάρολος ὁ Μέγας περιεβλήθη πομπωδῶς ἐν Ρώμῃ τὸ Αὐτοκρατορικὸν στέμμα, μνημονεύεται τοιαύτη ἀπόπειρα, καθ' ὅσον ὁ Αὐτοκράτωρ Κωνσταντῖνος ὁ Ε' ὁ ἐπικληθεὶς Κοπρόνυμος, ἤδη κατὰ τὸ 767 ἐξῆ-ησε παρὰ τοῦ τότε βασιλευστος τῶν Φράγκων Πιπίνου τοῦ βραχέος τὴν μονογενῆ αὐτοῦ θυγατέρα Γιζελαν διὰ τὸν διάδοχον τοῦ θρόνου Λέοντα τὸν Δ'. Ὁ Πιπίνος ἠδῆως ἤκουσε τὴν πρότασιν, καὶ ἀνταπέστειλε πρέσβεις εἰς Βυζάντιον, ἀλλὰ συνελθούσης ἐν Γεντελῶ συνελύσεως τῶν Γάλλων μεγιστανῶν, ἐματαιώθη τὸ συνοικέσιον διὰ μηχανορραφῶν τοῦ Πάπα, ὅστις ἀνέμιξεν ἐπιτηδείας εἰς τὴν συζήτησιν τὴν περὶ ἐκπορεύσεως τοῦ Ἁγίου Πνεύματος ἐριδα, ἐνυμφεῦθη δὲ συνεπέλα τούτου ὁ Λέων τὴν περιθρύλλητον Εἰρήνην.

Κατὰ δὲ τὸ 781 ἡ Εἰρήνη, ἐπιδικώουσα τὴν πραγματοποιήσιν τῆς αὐτῆς ἰδέας, ἐζήτηε παρὰ τοῦ μεγάλου Καρόλου, διαδεχθέντος ἀπὸ τινος τὸν πατέρα, τὴν κόρην Ροτρούδην, καὶ κατὰ τοὺς Ἑλληνας Ἐρυθρῶ, ὡς νόμφην διὰ τὸν υἱὸν αὐτῆς Κωνσταντῖνον τὸν ΣΤ'. Ἀπέστειλεν Εἰρήνην Κωνσταντῖνον Σκελλάριον καὶ Μάμαλον Πριμικήριον πρὸς Κάρολον Ρήγα τῶν Φράγκων, ὅπως τὴν αὐτοῦ θυγατέρα, Ἐρυθρῶ λεγομένην, νυμφεῦσιν τῶ βασιλεὶ Κωνσταντῖνῳ, τῶ υἱῷ αὐτῆς. λέγει ὁ Θεοφάνης Σ. 705. Ἐπειδὴ δὲ, ὁ μὲν Ἡγεμονοπικὸς ἦν ἐνδεκαέτης, ἡ δὲ νόμφη ὀκταέτης, ἀρίθη αὐτῆ παρὰ τῶ πατρὶ, καὶ ἀπιστάλη ὁ σοφὸς Ἐλισσαῖος, ὅπως διδάξῃ αὐτὴν τὴν Ἑλληνικὴν γλῶσσαν καὶ τὰ ἔθιμα τῆς περιλάμπρου Βυζαντινῆς αὐλῆς. Ἀλλὰ καὶ τὸ συνοικέσιον τοῦτο ἀργότερον ἐματαιώθη, τῆς πκλιμβούλου Εἰρήνης διαπληκτικθείσης πρὸς τὸν Κάρολον, καὶ εἰς τὸν υἱὸν αὐτῆς ἐπιβαλοῦσης πρὸς μεγάλην αὐτοῦ θλίψιν, ἀντὶ τῆς ποθητῆς μνηστῆς τὴν Ἀρμενίαν Μαρίαν.

Τὸ δὲ παραδοξότερον, παρελθόντων ὀλίγων ἀκόμη ἐνιαυτῶν, αὐτὸς ὁ Κάρολος ἐπεζήτησε τὴν χεῖρα τῆς Εἰρήνης, ὅπως διὰ τοῦ μέσου τούτου καταστήσῃ παγκόσμιον τὴν ἀρχὴν αὐτοῦ. Καὶ ἡ μὲν Αὐτοκράτειρα ἐφάνετο πρόθυμος, ἀλλ' εὐτυχῶς διὰ τὰς μελλούσας τοῦ Ἑλληνισμοῦ τύχας, ἐματαιώθη τὸ συνοικέσιον τοῦτο ὑπὸ τοῦ πανισχύρου μεγιστάνου Ἀετίου, ὅστις ἐπεζήτηε τὴν χεῖρα τῆς βασιλίσσης διὰ τὸν ἴδιον ἀδελφόν, τὸν περικαλλῆ Λέοντα. Ὁ Θεοφάνης λέγει ρητῶς— «Ἐφθασαν οἱ ἀποσταλέντες παρὰ Καρόλου Ἀποκρισιῶριοι καὶ τοῦ Πάπα Λέοντος πρὸς τὴν Εἰρήνην, αἰτούμενοι ζευχθῆναι αὐτὴν τῶ Καρόλῳ πρὸς γάμον, καὶ ἐνώσαι τὰ ἔθια καὶ τὰ ἐσπέρια, ἧτις ὑπήκουσεν ἂν, εἰ μὴ Ἀέτιος ἐκώλυσε, παραδυναστεύων καὶ τὸ κράτος εἰς τὸν ἴδιον ἀδελφόν σφετεριζόμενος.» Σ. 737. Ἐπικυροῦσι δὲ τὴν ἀλλόκοτον εἶδησιν ὅτε Ζωναρᾶς καὶ ὁ Κεδρινός.

Ὁὕτως τρεῖς ἐντὸς ὀλίγων ἐτῶν ἐμελετήθη ἐπιγαμία μεταξὺ τῶν ἡμετέρων Ἀνάκτων καὶ τῆς Δυτικῆς Αὐτοκρατορίας, τὸ δὲ τότε μὴ τελεσφορήσαν σχέδιον εὐοίωνως πραγματοποιεῖται μετὰ μίαν ὄλην χιλιετηρίδα, ἐν μέσῳ τῆς κοινῆς ἀγαλλιάσεως καὶ τῶν συμπαθεστάτων ἐκδηλώσεων τῶν δύο ἐνδιαφερομένων λαῶν, φυσικὸν ἐπομένως ὅτι, καθ' ἣν στιγμήν ὁδηγεῖ τὴν χαριτόβρυτον αὐτοῦ νόμφην πρὸς τὸν βωμόν Κωνσταντῖνος ὁ ΙΔ', ὁρᾷ ἡ Ἑθνικὴ συνειδήσις ἐπιπταμένης καὶ συνευλογούσας τὰς σεπτὰς τῶν προπατόρων σκιάς.

ΗΡΑΚΛΕΙΟΣ ΚΑΙ ΘΕΟΔΩΡΑ

ΑΝΑΞΑΡΕΤΗ

Ἐγνωρίζον ἐξ ἰδίας πείρας, ὡς φαίνεται, οἱ Θεοὶ τῶν ἀρχαίων τί πάσχει ὁ σχὼν τὴν ἀτυχίαν νὰ ἀγαπήσῃ. Διὰ ταῦτο, συνεπάθουν μὲν πολὺ καὶ ὄκτειρον τοὺς εὐαισθήτους καὶ ἀτυχεῖς ἐραστάς, ἐτιμῶρον ὅμως σκληρῶς καὶ ἀπηνῶς τὰς δεικνυμένας ἢ τοὺς δεικνυμένους (διότι ἐνίοτε ἦσαν καὶ εὐειδεῖς νεανίσκοι οἱ ἐρώμενοι) ἀναλήτους ἢ ἀναισθήτους. Πικραδεῖγματα ὀργῆς Θεῶν καθ' ὠραίων φανεισῶν σκληρῶν πρὸς τοὺς ἐραστάς των ὑπῆρχον πάμπολλα. Ὡς ἐκ τούτου, ποῖα ποτὲ ὠραία θὰ ἐτόλμα νὰ καυχήθῃ ὅτι διέμεινεν ἄτρωτος ἀπὸ τῶν βελῶν τοῦ Ἐρωτος, ἢ νὰ φανῆ σκληρὰ καὶ ἀνάλητος ἀπέναντι τοῦ ἐραστοῦ της, ἀφοῦ ἐγνωρίζον ἐκ τῶν προτέρων, ὅτι λέγουσα τοιοῦτον τι ἤθελεν ἐπισύρει ἐφ' ἑαυτῆς τὴν ὀργὴν τῆς Κύπριδος ἢ τοῦ Ἐρωτος καὶ τὴν, ὡς συνέπειαν ταύτης, ἄμεσον τιμωρίαν της Ὁ Θεόκριτος ἀναφέρει, ὅτι νεανίσκος τις φανεῖς ἀνάλητος καὶ ἄκαμπτος πρὸς τὰς ἰκεσίας τοῦ ἐραστοῦ του, (ὅστις ἀπελπισθεὶς ἤτοκτόνησε), ὅτε μετὰ ταῦτα ἐπορεύθη εἰς τὴν κρήνην ἵνα λούσῃ τὴν χρυσὴν αὐτοῦ κόμην, κατεπλακώθη ὑπὸ τοῦ ἐκεῖ ἐστημένου ἀγάλματος τοῦ Ἐρωτος καὶ αὐθωρεὶ ἐξέπνευσε. Βλέπετε, ἀγαπητοὶ ἀναγνώσταί, ὅτι τότε ὁ πανοῦργος τῆς Κύπριδος υἱὸς ἐξεδίκει τούτῳ ἄστυν τὰ θυμάτα του, ἐνῶ τώρα .. Παρόμοιον τι τῶ ἀνωτέρῳ ἔπαθε καὶ ἡ ἡμετέρα Melle Ἀναξαρτέτη, περὶ ἧς πρόκειται ἡμῖν ὁ λόγος.

Παρθενόπη, ἡ ὠραία σύζυγος τοῦ βασιλέως τῆς ἐν Κύπρῳ Σαλαμῖνος Νικοκρέντος, τοῦ ἀπὸ Τεύκρου καταγομένου, ἐγέννησε τὴν ὠραίαν, τὴν πάγκαλον μάλιστᾶ Ἀναξαρτέτην, καθὼς μὲν αὐτὴ καὶ μετ' αὐτῆς ὁ εὐθῆς σύζυγός της, διατείνεται, ἐκ τοῦ Ποσειδῶνος, ὅστις ἡμέραν τινὰ ἀνάδυσ ἐκ τῆς θαλάσσης ὁμοίος μὲ ὠραίαν πελειάδα (περιστερὰν δηλονότι) καὶ ἐξαπατήσας αὐτὴν οὕτω συνευρέθη μετ' αὐτῆς κρύφα παρὰ τὴν ὄχθην, καθὼς ὅμως αἱ καὶ γλῶσσαι ὑποστηρίζουσιν, ἡ καλὴ Παρθενόπη, ἐγέννησε τὴν Ἀναξαρτέτην συνευνηθεῖσα σιγὰ σιγὰ πρὸς τοῦτο μετ' ὠραίου ξένου, ὃν ὁ βαρὺς τοῦ πόντου χειμῶν ἐρρίψε μετὰ τοῦ πλοίου του εἰς τὰς ἀκτὰς τῆς Κύπρου. Τοσοῦτον δὲ μᾶλλον ἐπερρώσθη

ἡ γνώμη αὕτη, καθ' ὅσον, μετὰ πολλὰς ἐρεύνας ἐγένετο γνωστὸν, ὅτι ὁ ὠραῖος ξένος κατήγετο ἐκ τῆς Τρωάδος τῆς πατρίδος τοῦ Πάριδος. Ἴνα τις λάβῃ τὰς ἀρίστας πληροφορίας ἐν τοιαύτας περιστάσεις, εἰδὸν νὰ ζητήσῃ τοιαύτας ἐξ ἐπισήμου πηγῆς, εἰπεὶ δὲ ὅμως τὰ ληξιαρχικὰ βιβλία τοῦ Δημαρχείου τῆς ἐν Κύπρῳ Σαλαμῖνος, ἐξ ὧν μόνον θὰ ἠδύνατό τις νὰ λάβῃ ἀσφαλεῖς πληροφορίας περὶ τῶν γεννητόρων τῆς Ἀναξαρτέτης, δὲν περισώθησαν μέχρις ἡμῶν, διὰ τοῦτο καὶ ἡμεῖς ἀποφεύγομεν νὰ ἐκφέρωμεν ἐπὶ τοῦ ζητήματος τούτου οἰανδήποτε γνώμην, πιθανώτατα ἐσφαλμένην. Ἀρκεῖ νὰ γνωρίζωμεν, ὅτι ἡ Ἀναξαρτέτη ἦτο βασιλικῆς καταγωγῆς καὶ ὠραία. Πρὸς τὴ τάχα νὰ ζητῶμεν πλείω; Ἀφίνοντες λοιπὸν εἰς ἄλλας τὴν δόξαν τοῦ εὐρεῖν τὸν πατέρα τῆς ὠραίας μας, προβαίνομεν εἰς τὴν διήγησίν μας.

Δὲν εἶχον παρέλθει οὐδὲ δέκα πέντε ἔτη ἀφ' ἧς ἐποχῆς, τὸ πρῶτον ἡ Ἀναξαρτέτη εἶχεν ἴδει τὸ φῶς τῆς ἡμέρας, καὶ ἤδη εἶχεν διαμορφωθῆ εἰς τελείαν γυναικα. Τότε, ὡς βλέπετε, δλα ἦσαν διάφορα τῶν νῦν. Τότε δέκα καὶ πέντε ἐτῶν αἱ κόραι ἦσαν ἤδη ἔτοιμοι διὰ τὸ νυμφεῖον κατὰ τὸ δὴ λεγόμενον, ἐνῶ τώρα εἰκοσαετείς εἰσὶ σχεῖν παιδία ἀκόμη. Τότε, ὅστις, ἤθελε νὰ λάβῃ ὠραίαν, σύζυγον εἶδη νὰ κέκτηται καὶ βαρὺν βαλάντιον. Ἦτο ἀκριβὴ ἢ πολὺ, βλέπετε αὐτὴ ἡ πραγματεία. Τότε ἡ προκοθῆρία ἦτο ἐπάγγελμα τῶν ὑποψηφίων νυμφεῶν. Διὰ τοῦτο καὶ ὁ κύριος Νικοκρέων, γνωρίζων ὅτι θὰ ἠδύνατο νὰ ἐπιτύχῃ πολλὰ ἔδνα διὰ τὴν ὠραίαν θυγατέρα του, ἀπειποῖτο τοὺς παρυσιαζόμενους γαμβρούς, ἀναμεινῶν κατάλληλον εὐκαιρίαν ἵνα δυνηθῆ νὰ κερδοσκοπήσῃ ἐπ' αὐτῆς. Τέλος, ἡ κατάλληλος περίστασις καὶ τῆς θυγατρὸς του ν' ἀπαλλαγῆ, ἐκδίδων αὐτὴν εἰς γάμον, καὶ ὁ ἴδιος οὐχὶ ὀλίγα νὰ κερδίσῃ, ἐφθικεν. Ἀρκεῖ ὅταν τις ἐκ Φοινίκης καταγόμενος, πλουσιώτατος μὲν, εἰς οὐκ ἐύφημος ὁ μὲν, ὅπερ σκετο νὰ παρᾶσῃ ἔδνα περισσότερα τῶν ἄλλων μνηστήρων. Ὁ Νικοκρέων ὅμως δὲν τὸν ἐδέχετο ὡς γαμβρόν, διότι ἦτο Φοῖνιξ καὶ οὐχὶ Ἕλλην. Ἐάν ὅμως ὁ φιλελληνισμὸς του (μηδεὶς διὰ τὴν λέξιν σκανδαλισθῆτω) ἢ ἕτερός τις λόγος ὑπῆρχε, δι' ὃν ἀπειποῖτο τὸν Ἀρκεσφῶντα, ἡμῖν μὲν οὐκ ἔστι γνωστὸν. Καθὼς ὅμως καὶ ἐν τῇ περιστάσει ταύτῃ δὲν ἐλειψαν τινὲς νὰ εἰπωσιν, ὁ signor Νικοκρέων ἐπέμεινε, μὴ δεχόμενος αὐτὸν ὡς γαμβρόν, διότι, γνωρίζων τὸν πρὸς τὴν Ἀναξαρτέτην ἐρωτὰ του, ἤλπίζον ἀποποιοῦμενος νὰ τὸν ἀναγκάσῃ νὰ προσενέγκῃ πλείω.

Ὁ ἐρωτοληπτος ὅμως Φοῖνιξ, βλέπων ὅτι ὁ πατήρ ἔμενον ἄκαμπτος, ἀπεφάσισε νὰ φθέρῃ τὴν παρθέον διὰ συνεργείας τῆς τροφοῦ. Προσκαλέσας λοιπὸν κατὰ μέρος τὴν γραῖκν τροφόν, ἤρξατο εὐθὺς διαπραγματεύσεσιν καὶ ἐπειδὴ ἡ μὲν γραῖκα τροφὸς διαπραγματεύσεσιν καὶ ἐπειδὴ ἡ μὲν γραῖκα τροφὸς δὲν ἦτο γυνὴ τόσῳ αὐστηρῶν ἀρχῶν, ὁ δὲ Ἀρκεσφῶν ἐνόει νὰ καλοπλερώσῃ τὸ μεσιτικόν, διὰ τοῦτο αὐταὶ αἱ ὑπάρξεις δὲν ἤρρησαν νὰ συνεννοηθῶσι. Ὁ μὲν λοιπὸν Φοῖνιξ ἔδωκε μικρὰς τινὰς

προκαταβολάς εις τὴν τροπὸν ἀπέναντι τῆς ὅλης ποσότητος, αὕτη δὲ ἐπελήφθη μετὰ ζέσεως τῆς υποθεσεως Γνωρίζετε πόσον κινδύνου εἶνε τὰ λαδικὰ διὰ τοιαύτας ὑποθέσεις, διὰ τοῦτο θὰ ἐκπλαγῆτε πολὺ, ἀγαπητοὶ ἀναγνώσται, ἀκούοντες, ὅτι ἡ Ἀναξάρετη, ἀπὸ τῶν πρώτων ἀκροβολισμῶν τῆς τροφῆς, ἐνόησεν τὰ τεκταινόμενα, ἔσπευσε νὰ εἰδοποιήσῃ διὰ πᾶν ἐνδεχόμενον, τοὺς γονεῖς τῆς Μόλις λοιπὸν οἱ γονεῖς τῆς ὠραίας μας ἔμαθον τὸ γεγονός, ἐνόησαντες, ὅτι, ἂν ἡ γριὰξ ἤθελεν ἐπιτύχει τοῦ σκοποῦ τῆς, θὰ ὑφίσταντο σπουδαίαν χρηματικὴν ζημίαν, ὡς γιγίσθησαν κατ' αὐτῆς τοσοῦτον, ὥστε συλλαβόντες αὐτὴν τῆς ἐκοψαν τὴν ἄκρην τῆς γλώσσης, τῆς ρινὸς καὶ τῶν δακτύλων καὶ εἶτα τὴν ἐξεδίωξαν. Ὁ ἀτυχὴς Ἀριστοφῶν, πληροφορηθεὶς καὶ τὴν νέαν ταύτην ἀποτυχίαν ἐπὶ ἤρῃ τὸ πρᾶγμα κατὰ κρῶρα καὶ ἠυτοκτόνησεν. Ἀπαντες οἱ πολῖται ἐπένησαν τὸν ἀτυχῆ νέον. Οἱ δὲ συγγενεῖς του, κηδεύσαντες αὐτὸν, ἔκαυσαν δημοσίως τὸ σῶμά του τὴν τρίτην ἡμέραν. Ἐπειδὴ δὲ ἐν τῇ κοινῇ θλίψει ἡ Ἀναξάρετη ἔμενεν ἀνάληγτος καὶ καταφρονητικῶς παρετήρει τὸ καιόμενον πτώμα τοῦ ταλαιπώρου ἐρχοῦ τῆς, ἐκίνησε τὴν ὀργὴν τῆς Ἀφροδίτης, ἥτις μισήσασα αὐτὴν τὴν μετεμόρφωσεν εἰς λίθον, ἔμεινε λίθος κρεμάμενος ἀπὸ τοῦ περαθῆρου, εἰς ἣν δηλαδὴ θέσιν εὑρέθη τότε ἡ Ἀναξάρετη.

ΑΡΙΣΤΙΠΠΟΣ Δ. ΣΧΟΡΤΣΑΝΙΤΗΣ
φωιτητῆς τῆς νομικῆς

Η ΚΑΤΑΡΑ

— Διαβίταις, τόπο κάνετε 'ς τὸ γέρο νὰ περάσῃ,
Εἶνε στραβὸς ὁ ἄμοιρος, τὸ φῶς του ἔχει χάσει...
Κ' ἔσοι 'ς τὴν στράτα περπατοῦν κινεῖται μετὰ πόνο,
Τὸ γέρο πιθμεῖται ὁ πτωχὸς μετὰ τὴν γρηῃ του μόνο.
Ἡ νύχτα τὸ σκοτάδι τῆς κατάμαυρο ἀπλόνει,
Καὶ μαύρη βαρυχειμωνιά μέσ' τὸ χωριὸν πλαχόρει.
Κανεὶς διαβάτης δὲν γυρνᾷ 'ς τὸ δρόμον πρὸς τὸ βράδυ,
Μέσα 'ς τὴν κρῆα σκοτεινὰ, μέσ' τὸ βαθὺ σκοτάδι,
Κανεὶς, κινεὶς δὲν φαίνεται, κανεὶς δὲν περνᾷ,
Καὶ μόν' ὁ Γκιώνης τραγουδεῖ σὰν κατὰ τὴν μνητὴν
Τρίλιον τὰ ξύλα 'ς τὴν φωτιὰ κι' ἀνάβουν καὶ φουρντόνουν,
Κι' ὁ μπάμπια Μῆτρος κοίτεται μαλὶ μετὰ τὴν γρηῃ του,
Τὰ παγωμένα πόδια του 'ς τὴν ζέστην ἐπαγόνουν,
Καὶ συλλογιέται ὁ ἄμοιρος τὰ δύστηνα παιδιὰ τ' αὐτοῦ.
Τὸ ἄνθος τοῦ 'πέθανε μικρὸ καὶ εἰς τὸ μὲν τὴν γέννα,
Καὶ τὴν μεγάλην κόρη του τὴν κλέψανε παρθένα.
Χωρὶς κανεὶς ὁ πτωχὸς ὁ γέρος τόσα χρόνια,
Ὅσο γερνᾷ ἀσπρίζουσε σὰν χιόνι τὰ μαλλιά του,
Ἀναστενάζει ὀδυμνῆς, ἀναστενάζει αἰῶνα,
Σὰν τοῦ ἔρχονται συχνὰ 'ς τὸ τοῦ τὰ χρόνια τὰ παλιὰ του
Σκυμμένο τὸ κ' ἄλι του κρατεῖ καὶ συγχρολαλεῖ...
Λόγια γλυκὰ παρηγοριᾶς ἡ Μῆτρα τὸν λέει.
Τρίλιον τὰ ξύλα 'ς τὴν φωτιὰ κι' ἀνάβουν καὶ φουρντόνουν.
Βαρὸς χειμῶνας πλίκωσε, χρόνια κατὰ σιμόνουν,
Τὴν βρήκανε τὰ γρηατεῖα τὸ δύστηνον μονάχο.

Καὶ τὸν χτυποῦν ἡ σφοδαὶς σὰν κύματα τὸν βρήχο.
Τοῦ 'πῆραν τ' ἀμπέλι του, τοῦ κλέψανε τὰ λάδια,
Τοῦ 'πῆραν τὰ πρόβατα μαλὶ μετὰ τὰ γελᾶδια.
Δὲν εἶχει ὁ ἄμοιρος παιδιὰ πᾶν τὰ βοσκίση,
Δὲν ἔχει γυιὸν νὰ τὰ χαρῆ καὶ νὰ τοῦ τὰ χαρίσῃ.
Τὴν κόρη του τὴν ὄμορφη μετὰ τὰ γραμμένα φρέδια,
Μὲ τὰ μαλλιά ποῦ πέφτανε 'ς τὴν πλάτη τῆς σὰν φοῖβια,
Τὴν λιγερὴ τὴν κόρη του μιὰ νύχτα τοῦ Ἀπρίλη,
Τὴν πλάτησε ἕνας χωριατὸς μ' ἕνα φιλι 'ς τὰ χεῖλη.
Τὶ νᾶγινε; ... νᾶνε καλὶ; νὰ εἶν' ἀρρωστημένη;
Νᾶνε μεγάλη ρήγισσα; νὰ εἶν' ἀποθαμένη;
Κανεὶς δὲν 'ξέρει, χάρηκε, 'ς τὸ κόσμον δὲν ἔβγαλε,
Κι' ὁ γέρος ὁ πατέρας τῆς κοιτᾷ νὰ πεθᾷ.
Ἡ νύχτα διδάβαινε γοργά...

Ἐκάηκαν τὰ ξύλα,
Κι' ὁ γέρο Μῆτρος ἔγειρε 'ς τὸ στρώμα νὰ πλαγιάσῃ.
Τῆς Παταγιάς τὸ κόνισμα τὸ φώτιζε κανεῖλα,
Κρυφὴ ἐλπίδα, μυστικὴ, σ' αὐτὴ ἔδω τὴν πλάσι.
Κοιμᾷται ὁ γέρος ἡσυχᾶ.

Ὁ οὐρανὸς βροντεῖ,
Φουῆ βορριάς ποῦ 'ς τὴν αὐλὴν τὰ δένδρα ξεριζῶνει,
Ὁ Γκιώνης φεύγει, χάνεται, ἀπ' τὰ κλαδιὰ πετάει,
Κι' ὄρα τὴν ὄρα ἡ βροχὴ ἀπὸ μακρὰ σιμόνει.
Ἀστρίφτει γύρω ὀλόγυρα 'ς τῆς νύχτας τὸ σκοτάδι,
Τῆς ἐκλήσεως τὸ σημάτιον χτυπεῖ ἀπ' τὸν ἀέρα,
Δὲν εἶδαν οἱ χωριατοὶ τέτοιο παρμόζο βράδυ,
Ἀστρίφτει καὶ φεγγαβολεῖ 'ς τὸ δρόμον σὰν νᾶν 'μέρα,
Πέφτει χαλάζι καὶ βροχὴ, τὸ παραθύρι τρίζει,
Τὰ κεραμίδια στάζουνε καὶ ὁ βορριάς σφυρίζει.
Ὁ μπάμπια Μῆτρος 'ξύπνησε καὶ τὸ σταυρὸ του κάνει,
Ἐνόμισε πῶς ἔφτασε ἡ ὄρα νὰ πεθᾷ,
Χτυποῦν ἀπ' ἔξω...

— Ἄνοιξε... γιὰ τὸ θεὸ, βοήθεια!...
Ἀκούσθηκε μία φωνὴ πνιγμένη μέσ' τὰ στήθεια.

— Ἄνοιξε σὲ μιὰ δύστηνη ποῦχει τὸ δρόμον χάσει...

Ὁ γέρος ἐσηκώθηκε καὶ δίχως νὰ δειλιάσῃ
Ἐτρίβηξε ὀδύσσα καὶ ἄνοιξε τὴν θύρα.
Μὰ ἔαφρα τρέμει... δὲν 'μπορεῖ νὰ σῆρῃ τὸ κορμὶ του.
Σπρώχνει τὴν πόρτα καὶ τὴν κλεῖ μετὰ τὴν ὀρμὴν του.

— Πατέρι μου, συγχώρα με, ὀργῶμαι ἢ κακομοῖρα,
Ἐγῶμαι τὸ κορίτσι σου ποῦ σ' ἀγαπῶ τόσο.

— Τέτοιο κορίτσι νὰ τὸ 'δῶ ποτὲ μου νὰ μὴ σώσω,
Νὰ ἔχῃς τὴν κατάρα μου, νᾶσαι καταραμένη,
Πρὸ τοῦ χαράξῃ νὰ βρεθῆς 'ς τὸ δρόμον πεθιμένη.
Ἀπὸ 'ψηλὰ νὰ γρημισθῆς καὶ χαμηλὰ νὰ πέσῃς,
Καὶ σάβανο γιὰ φόρεμα τοῦ γάμου νὰ φορέσῃς!

Τὸ λόγο δὲν ἀπόσπεσε καὶ πέφτει ἀστροπολέμι
Καὶ τὸ κορίτσι ἔκαψε ποῦ ἀσέκουγταν παρῆκει,
Μ' ἀπὸ τὴν λάμψη τὴν πολλὴν στραβώθηκε κι' ὁ γέρος.
Κ' ἔσοι διαβαίνουν ἀπ' αὐτὸ τὸ στοιχειασμένο μέρος,
Βλέπουνε πάντα μιὰ γρηῃ ποῦ τὸν κρατεῖ καὶ κλαλεῖ,
Καὶ τοῦχο τοῦχο περπατεῖ καὶ 'ς τοὺς διαβάτας λέει:

— Διαβίταις, τόπο κάνετε 'ς τὸ γέρο νὰ περάσῃ,
Εἶνε στραβὸς ὁ ἄμοιρος, τὸ φῶς του ἔχει χ' σει...

Κ' ἔσοι 'ς τὴν στράτα περπατοῦν κινεῖται μετὰ πόνο,
Τὸ γέρο πιθμεῖται ὁ πτωχὸς μετὰ τὴν γρηῃ του μόνο.
ΣΤΕΦ Ι ΣΤΕΦΑΝΟΥ

Η ΔΕΣΠΟΙΝΙΣ ΚΕΡΟΥΑΡ

(ὑπὸ Ἰουλίου Σανδῶ)

Ἐξ λεύγας μακρὰν τῆς Νάντης, πλησίον τοῦ Κλισῶν, ὑψοῦται ἐν μέσῳ τῶν δασῶν, ὁ πύργος τῶν Κερούαρ, ἐν τῶν ποιητικωτέρων ἐρεσιπῶν ἄτινα καλύπτουσι τὴν γῆν τῆς Βρετάνης. Πυρποληθεῖσαι ὑπὸ τοῦ στρατοῦ τῆς δημοκρατίας αἰ εἰς τοὺς πρόποδας τοῦ πύργου οἰκίαι, δὲν ἀνοικοδομήθησαν πλέον. Μόνος ὁ πύργος ἔμενεν, ὁμοίος πολειμιστῆ, ὅστις ἀφῶ εἶδεν πεπόντας περὶ αὐτοῦ τοὺς συστρατιώτας του παύει τὸν πόλεμον, ὡς περιμένον σοβαρῶς τὸν θάνατον. Ὁ πύργος οὗτος εἶνε ἀκατοίκητος, ἀλλὰ πρὸ ὀλίγων χρόνων διεδραματίσθη ἐκεῖ δράμα ἀπίου ἄμα καὶ συγκινητικόν.

Κατὰ τὸ 1815 ὁ κόμης δὲ Κερούαρ ἐπικηλῆθεν εἰς τὸν πύργον τῶν προγόνων του. Ἐπανῆλθε πτωχὸς εἰς τὸν κατρησιωμένον πύργον του, μὴ σκεφθεὶς νὰ ζητήσῃ λόγον τοῦ αἵματος καὶ τῆς τύχης του. Ἐλησμόνησεν ἑαυτὸν, ἐλησμόνηθη: Ἐκρέμασεν ἄνωθεν τοῦ πύργου ἀναδείξασαν αὐτὸν σπάθην, καὶ ἐπαδόθη ὅλος εἰς τὴν ἀνατροπὴν τῆς θυγατρὸς του, μόνου καρποῦ τοῦ γάμου του. Ἡ κόμισσα δὲ Κερούαρ ἀπέθανε δίδουσα τὸ φῶς εἰς τὴν θυγατέρα τῆς.

Ἡ Μαρία δὲ Κερούαρ ἀνετράφη καὶ ἀνεπύχθη εἰς τὸν Φεουδαλικὸν τοῦτον πύργον, ὡς ἄνθος ἐν γυμνασίῳ δοχείῳ. Ἡ παιδικὴ αὐτῆς ἡλικία ἐφαίδρυνε τὸ σκοτεινὸν μέγαρον. Ἡ νεότης τῆς τὸ ἐξωραΐζε διὰ χάριτος θείας. Δεκαεξέτις ἦτον ἡ χαρὰ καὶ ἡ ὑπερηφάνεια τοῦ πατρὸς τῆς. Ὀμιλοῦσιν ἔτι καὶ νῦν περὶ αὐτῆς εἰς Κλισῶν, ὅπου ἐπορεύετο τὰς Κυριακάς καὶ τὰς ἑορτάς ν' ἀκούῃ τὴν θεῖαν λειτουργίαν.

Ἦτο κόρη ὠραία, σοβαρὰ ἄμα καὶ φιλομαθής. Εἶχε κληρονομήσει τὴν τρυφὴν καὶ εὐαίσθητον ψυχὴν τῆς μητρός τῆς, καὶ τὸν ἱπποτικὸν καὶ ριψοκίνδυνον χαρακτῆρα τῶν προγόνων τῆς. Ὁ πατὴρ τῆς τὴν ἐκίλευε διηγούμενος αὐτῇ πολειμικὰ διηγήματα. Πᾶν ὅτι τὴν περιέκυκλον τῆ ἀνεμίμησεν τὸν ἥρωϊκὸν τῆς Βανδέας πόλεμον καὶ ὑπὸ τὸ καυστικὸν ἐκείνου ἔδαφος, ὑπὸ τὴν πλήρη ἥρωϊκῶν ἀναμνήσεων ἐκείνου ἀτμοσφαίραν, ἡ φαντασία τῆς φυσικῶς ὤφειλε ν' ἀνυψωθῆ πρόωρος. Ἐνόμιζε τις βλέπων αὐτὴν ἐπιπικρὸν μετὰ τὴν κόμην κυματίζουσαν ὡς τινα νέαν ἥρωϊδα. Πλησίον τοῦ πατρὸς τῆς τὴν ἐξελάμβανεν ὡς τὴν Ἀντιγόνην. Ὁ πατὴρ τῆς ἦτον ὁ μόνος ἔρωι τῆς βραχείας αὐτῆς ζωῆς. Τὸν ἦτο γάπα δι' ἀγάπης ὄχι συνήθους ἢ καρδίας τῆς δὲν ἠνοίγετο εἰς οὐδὲν ἄλλο αἶσθημα, καὶ ὅτε ὁ κύριος δὲ Γρανλιε ἐζήτησε, παρὰ τοῦ κόμητος δὲ Κερούαρ τὴν χεῖρα τῆς θυγατρὸς του, ἡ Μαρία δὲν εἶχε σκεπθῆ ἀκόμη, ὅτι ὑπῆρχε καὶ ἄλλος ἔρωις, ἄλλοι δισμοῖ, ἐκτὸς ἐκείνων ὅστινες συνέδεον αὐτὴν μετὰ τοῦ πατρὸς τῆς.

Ἐν τούτοις, ἡ ἐνωσις αὕτη ἦτο πρὸ πολλοῦ τὸ

ὄνειρον τῶν δύο οικογενειῶν. Ὁ κόμης Κερούαρ καὶ ὁ πατὴρ τοῦ κυρίου Γρανλιε ὑπῆρξαν συστρατιῶται. Ἐπανελθόντες ἀμφοτέροι μετὰ εἰκοσαετῆς κινδύνους ἐν τῇ στρατιωτικῇ ὑπηρεσίᾳ, εἰς τοὺς προγονικοὺς αὐτῶν πύργους, ἐγήρασαν ἀμφοτέροι μετὰ τὴν γλυκεῖαν ἐλπίδα τοῦ νὰ ἐνώσωσι τὰ τέκνα των μίαν ἡμέραν.

Ὅταν ὁ Κύριος δὲ Γρανλιε ἠσθάνθη τὸν θάνατον προσεγγίζοντα, μόνην εὐχὴν καὶ ἐπιθυμίαν ἐξέφρασε πρὸς τὸν υἱὸν του νὰ νυμφευθῆ τὴν θυγατέρα τοῦ κόμητος Κερούαρ. Ἡ Μαρία ἦτο τότε δεκαετῆς παιδίσκη. Κύριος τῆς περιουσίας καὶ τῆς τύχης τοῦ ὁ Κύριος Γρανλιε ἐταξίδευσε ἐπανελθὼν μετὰ τινα ἔτη. Εἶχε καταστῆ ἀνὴρ μὲ ὕψος ψυχρὸν καὶ ἐπιφυλακτικόν, κομψὸς ἄλλως τε καὶ εὐγενεὺς συμπεριφορᾶς, ἀληθῆς ζεντλεμαν. Ἐπῆνει δὲ τὴν Μαρίαν ἀλλ' οὐδὲν ἐν αὐτῷ ἐφανέρωσε τὴν ἐλαχίστην συγκίνησιν ἐκ τῆς χάριτος καὶ τῆς ὠραιότητος τῆς. Ἐπῆνει καὶ τὸν πατέρα τῆς μὴ εἰπὼν δὲ οὐδὲν περὶ τοῦ περελθόντος, ἐφάνητο ὡς λησμονήσας τὴν μετὰ τῶν δύο γερόντων ὑφισταμένην ὑπόσχεσιν. Αἱ σχέσεις των περιορίζοντο μέχρι τῆς κανονισμένης ἐθιμοτυπίας.

Ἄλλ' ὠραίαν τινὰ ἡμέραν, εἴτε ἐξ ἔρωτος, εἴτε ἐξ υἱικῆς στοργῆς, εἴτε διότι ἐνόμισεν ὅτι ὄφειλε νὰ ὑπακούσῃ εἰς τὰς τελευταίας θελήσεις τοῦ πατρὸς του, ὁ Γρανλιε ἦτο νέος, εὐγενὴς τὴν καρδίαν καὶ τὴν μορφήν, πνευματώδης, κατέχων ὅλα τὰ ἐπικτητὰ προτερήματα τὰ δυνάμενα νὰ δελεάσωσι κόρην δεκαεξαετίδα. Ἐν τούτοις, ἡ Μαρία ἐτρόμαξε. Οὐδεμίαν εἶχε κλίσιν εἰς τὸν γάμον τοῦτον. Περὶ πολλοῦ ἐποιεῖτο τὰς ὑψηλὰς αὐτοῦ ἀρετὰς, ἀλλὰ δὲν ἠσθάνετο τὸ ἐλάχιστον ἐρωτικὸν αἶσθημα πρὸς αὐτὸν. Ἐπειτα ἦτο τόσον νέα ἀκόμη!

Ἐξ ἄλλου μέρους καὶ ὁ κόμης Κερούαρ καίτοι ὀγδάμος αὐτὸς ἐπλήρου ὄλας τὰς εὐχὰς τῆς καρδίας του, δὲν ἠδύνατο νὰ ἐξοικειωθῆ μετὰ τὴν ιδέαν ὅτι τόσον ἀποτόμως θὰ ἐστρεφετο τῆς μόνης τοῦ γάμου του χαρᾶς. Ἀπερασίσθη νὰ περιμένωσιν ἀκόμη ἐπὶ τινα ἔτη. Ἄλλ' οἱ λόγοι ἀντηλλάγησαν καὶ οἱ δύο νέοι ἐθεωροῦντο ἕκαστε μεμνηστευμένοι. Αἱ σχέσεις αὐτῶν οὐδαμῶς ἤλλαξαν. Ὁ Κύριος Γρανλιε ἐπεσκέπτετο αὐτοὺς συνεχῶς, ἀλλὰ δὲν ἐδέχθη τρυφερότερος ἢ ἐμιλητικώτερος, εἰς τὸν ὅσον ἡ δεσποινὴ Κερούαρ μετὰ τινας ἐβδομάδας εἶχεν ὅλα λησμονήσει καὶ ὁ βίος τῆς πρὸς στιγμὴν παραχθεῖς, ἐπανελάβε τὴν συνήθη αὐτοῦ πορείαν. Ἴσως δὲν θὰ ἦτο ἄδύνατον ν' ἀνακαλύψῃ ὑπὸ τὴν σοβαρὰν ψυχρότητα τοῦ μνηστῆρος τῆς τεκμήρια ἀληθοῦς καὶ βαθύς πάθους. Ἄλλὰ τί ἐγνώριζε περὶ πάθους ἢ θελητικῆς καὶ ἀξιολάτρευτος αὐτῆς κόρης, καὶ τί ἠδύνατο ν' ἀνακαλύψῃ.

Ἡμέραν τινα ὅμως ἔσχεν ἀρίστον τινα ἀποκάλυψιν. Καθὼς ἐκάλπαζον ἐν τινι ἀτραπῷ τοῦ δάσους ὁ ἵππος δὲν ἐπέβαινε ἢ δισποινὴ Κερούαρ ἀφηνίασεν. Ὁ παταμὸς ἦτο πλησίον καὶ ὁ κίνδυνος ἀφεικτος.

Ὁ κύριος δὲ Γρανλιε ἐρρίφθη κάτω τοῦ ἵππου του, καὶ μέλις ἔσχε καιρὸν νὰ δεχθῆ εἰς τὰς ἀγκά-

λας του τὴν δεσποινίδα Κερουάρ. Ἦτο ὠχρότατος καὶ ἀσθμαίνων. Βλέπουσα δὲ αὐτὸν ἡ νέα κόρη ἐμειδίασε.

— Τι θὰ ἐκάμνετε εἰάν ἤθελον φρονεῦθῃ;

— Θὰ ἐφρονεούμην, ἀπῆντησε ψυχρῶς.

Ἡ Μαρίκ διέμεινε τὸ ἐπίλοιπον τῆς ἡμέρας σκεπτική καὶ ἀπασχολημένη. Ἄλλ' ἡ ἐντύπωσις αὐτῆ διελύθη ταχέως, καὶ ἡ σκληρὰ νεάνις ἐγέλασε· τὸσον ἡ παθητικὴ ἀπάντησις τοῦ μνηστῆρος τῆς ἀντέκειτο εἰς τὰς ἐπιφυλακτικὰς ἐξείεις τοῦ κ. δὲ Γρανλιέ.

Οὕτως εἶχον τὰ πράγματα, ὅτε ἐνδιαφέρουσαι ὑποθέσεις ὠδήγησαν εἰς Νάντην τὴν ἀδελφὴν τοῦ κόμητος Κερουάρ. Ὁ κόμης οὐδέποτε ἐσυγχώρησεν εἰς τὴν ἀδελφὴν του τὸν ἀνάρμοστον γάμον τῆς, καὶ πρὸ εἰκοσι τοῦλάχιστον χρόνων πᾶσα ἀδελφικὴ σχέσις δὲν ὑφίσταται μεταξὺ των. Μετὰ τὸ ἔτος 1851 πλέον παρά ποτε ἀπώθησε πᾶσαν πρὸς τὸν γαμβρόν του κύριον Διβιβιέ. Καὶ τοιαύτη ἦτον ὡς πρὸς τοῦτο ἡ ἀπαραιτήτος αὐτῆ στρυφνότης, ὥστε ἡ θυγάτηρ του δὲν ἀμφέβαλλεν ὅτε ἔσχε καὶ ἄλλην οἰκογένειαν, ἐκτός τοῦ παντρός τῆς. Ἡ κυρία Διβιβιέ, κλητὴ γυνὴ, ἄλλως τε, ὑπέφερε πολὺ ἐκ τῆς ἀκαμάτου αὐτῆς βρετανικῆς ὑπερηφανείας, ἀλλὰ οὐν τῆ χρόνῳ ἐπῆλθε καὶ ἡ ὑπομονή.

Ἄλλ' εἰς Νάντην, τὸσφ πλησίον τοῦ ἀδελφοῦ τούτου τὸσον ἀγαπητοῦ ἄλλοτε, πλησίον τῆς κληρονομικῆς ἐκείνης κατοικίας ἐνθα διῆλθον τὴν παιδικὴν αὐτῶν ἡλικίαν, ἠσθάνθη τὴν καρδίαν αὐτῆς μαλασσομένην καὶ οἱ ὀφθαλμοὶ τῆς ἐπληρώθησαν δακρύων. Ὁ γενέθλιος ἀὴρ δύναται τὸ πᾶν. Διαφυλάττει πάντοτε τὸ ἄρωμα τῶν πρώτων ἐτῶν μας. Εἶναι ὁ δροσερός καὶ εὐηχος ἀὴρ τῆς αὐγῆς τοῦ βίου, καὶ εὐδαίς τὸν ἀναπνέει δίχως νὰ αἰσθανθῇ πέραν αὐτοῦ ἀποπτάσαν εἰκόνα, ἢ μελωδίαν τοῦ πρώτου νεανικοῦ ἔαρος.

Ὅπως δὴποτε ἡ κυρία Διβιβιέ δὲν ἀπεφάσιζε ν' ἀνχωρήσῃ ἄνευ τελευταίας τινὸς ἀποπέρας συμφιλώσεως. Ἠλιπίζεν ἐκ τῆς ἐπιρροῆς τῶν τόπων ἐκείνων, ἐκ τῆς συγκινήσεως τῶν παιδικῶν ἀναμνήσεων, καὶ ἰδίως ἐκ τῆς παρεμβάσεως τῆς ἀνεψιάς τῆς ἀφ' ἑνὸς καὶ τοῦ υἱοῦ τῆς ἀφ' ἑτέρου.

Ὅπως προῖκν τινα, νεκρὸς τις ἐδοιπόρος ἐνεφανίσθη πρὸ τῶν ἐπάλλεων τοῦ πύργου Κερουάρ. Προσῆλθε τῷ κόμητι μὲ ὕφος δειλὸν καὶ τρέμον, καὶ ἐπειδὴ ὁμοίαζε καταπληκτῶς πρὸς τὴν μητέρα του ὅτε ἦτο νέα ἔτι, ὁ κόμης ἐταράχθη ἰδὼν αὐτόν.

(ἀκολουθεῖ)

ΕΚ ΤΩΝ ΤΟΥ STECCHETI

(Κατὰ τὸ Ἰταλικόν)

Ἦσαν οὖν τῆ σημερινῇ μιὰ νύχτα κι' ἀγριεμένα
Ὁ ἀνεμος στήν πόρτα μου ἐβογγούσε,
Ἄργα, ἀργά σὰν κλάματα πνιγμένα,
Ἦ ἔρα τοῦ μεσοπρωχτιοῦ ἀπὸ μακρὰ χροιοῦσε.
Ἀπὸ τῆς ροιζαῖς σὰν ῥέμμα περισσῇ
Ἐβόλιε κι' ἐπεφετε ἡ βροχὴ... ἄχ κι' ἐφενεγε εἰς.

Γιὰ πάντα ἐφενεγε κι' ἐγὼ πεσμένος στὸ κρεβάτι
Τὸ στρώμα μὲ τὰ δονεῖα μου τραβοῦσα.
Μὲ πρόσωπο σκυρτὸ, μὲ κλειστὸ μάτι
Τὰ στήθη μου ἐπνιγε ὁ λυγμὸς βαρεῖα καὶ δὲν θρηνοῦσα.
Ἄχ! Μ' ἀπονιά μ' ἰρηθήθικες πολλῇ
Κ' ἐφενεγε καὶ δὲν μουδωκεε χαιρετισμοῦ φιλέ.

Δὲν σὲ ξανάειδα περὶ ποτὲ ἀπὸ τῆ νύχτα ἐκείνη,
Καὶ τίποτε δὲν ἔμαθα γιὰ σένα.
Ἐπεσε ἔσως μὲς τὴν κατασχύρη
Καὶ καρτερεῖς στήν πόρτα σου ποῖος θάλλῃ πληρωμένα
Τὰ κλάμα σου γιὰ λίγο νὰ χαρῆ...
Ἔσως τὸν κόσμον ἄφηκες καὶ τώρα εἶσαι νεκρῇ

Ἔσως κι' αὐτὸς ὁ λογισμὸς περσότερο μὲ πνίγει,
Τὰ περασμένα περὶ δὲν τὰ θυμᾶσαι
Σὲ χαλαῖς θείαις ἢ καρδίᾳ σου ἀνοίγει,
Σὲ γάμου κλίτη μ' ἄνευρα χρυσᾷ κι' ἄργα κοιμᾶσαι
Καὶ σκύφτες καὶ φιλεῖς εὐτυχισμένα
Παιδιὰ ποῦ ἀπ' τὴν ἀγάπη μας δὲν εἶτε γνηνημένα.

Ἐλπίδες εἶχα σιὸν καιρὸ ποῦ κάθε πόνο γιάνει,
Ποῦ βλαῖς μπορεῖ τῆς πίκραις μας νὰ σβύσῃ.
Ἄχ! ἔλεγα πὸς ἦσαν πεθαμῆνη
Γιατὶ κἀθέλας τοὺς νεκροὺς μπορεῖ νὰ λησμονῆσῃ
Καὶ εἶπα στήν καρδίᾳ μου τῆ φτωχῇ
Καὶ εἶπα " Ἄς τὴν ἐξασωμε, σὴ δόλια μου ψυχῇ.

Τοῦ χάκου! Μέσα στήν καρδίᾳ λαθωματῶ μὲ σγάει,
Μὲ σγάει καὶ δὲν ἔχει γιατρεμμό.
Σεὸν πόνο μου καὶ στὸ βαρὸν μαράζι
Ὅλο τὸν κόσμον μάχομαι, τὸν ἄλλο βλαστημῶ
Καὶ τῆ ζωῇ, ἔλο καὶ ἔμοδε γεμάτη
Γιατὶ δὲν ἔχω ἄλλη καμμά ἐλπίδα, εἶσαι φευγάτη.

Φευγάτη γαί, γιὰ πάντοτε! Ἄλλ' ἂν ποτὲ βοῖτῃ
Βροχὴ σὰν τὸ ποτάμ' ἀπ' τῆς ροιζαῖς,
Κι' ὁ ἀνεμος μεσάνυχτα μονοχρῖζη
Ἄπὸ μακρὰ σὰν ν' ἀντηχοῦν ἀπελπιστᾶς φωναῖς,
Σηκῶτομαι ἀπ' τὸ ἔρμ προσκεφίλι
Κι' ἀκούω τῆς νύχτας τῆ βοῆ καὶ τῆν ἀνεμοζάλη.

Καὶ βλέπω μισοξέπρητος σὰν δειρὸ μπροστὰ μου
Θολὰ, θολὰ τὰ κάτασπρά σου κλάμα
Γιὰ μιὰ στιγμὴ σωπαίνει στήν καρδίᾳ μου
Ἄκίνητος ὁ σάρακας ποῦ τρώγει ἀγάλι ἀγάλι
Ὅλη μου τῆ ζωῇ τὴν πικραμῆνη...
Ὅπου θαρρεῖς δεῖ κι' αὐτὸς ἀκόμη σὲ προσμῆνει.

Μπορεῖ ὁ νοῦς νὰ λησμονῇ ψυχρὸς τὰ περασμένα
Μὰ τὸ κορμὶ ποτὲ δὲν τὰ ξεχνᾷ,
Πόσα ζεστὰ φιλιὰ μοῦχεῖς δοσμένα,
Πόσα κρυφὰ τοῦ ἔρωτος σοῦ ραβαῖνα συχρά.
Νυχτεριὰς ὅπου δὲν εἶδα πικρὸ γλυκεῖαις
Καὶ τόσαις ὁμορφάδες σου καὶ χάρες μυστικάις.

Μὰ εὐθὺς ἀπὸ τὸ βῆθος μου ξυπνῶ καὶ τὴν ἀλήθεια,
Σκληρὴ καὶ μάτηρ ἀλίθετα βλέπω μόνο,
Σὰν φρενιασμένος μὲ γυμνὰ τὰ στήθεα,
Μέσα στὰ σκότη τῆς νυκτὸς τὰ χέρια μου σηκώνω
Καὶ πέφτω μὲ σπασμοὺς στὸ ἔρμ στρώμα
Καὶ μούρχνονται τὰ κλάματα καὶ πνίγονται στὸ στόμα.

Ὅτε νὰ κλάψω δὲν μπορῶ Ὅ πλάστη ἀγάθεμά σε
Ἐὰν δὲν ἦσαι, βῆσι κι' ὁ ἔρω, μῦθος.
Καταραμένος νᾶσαι
Ὅπου τὸ δάκρυ μούχλεισε σὰν πέτρα μὲς στὸ στήθος.
Κι' ἀφοῦ μ' ἔχεις χωρίσει ἀπ' τὸ πλευρὸ τῆς
Μ' ἀρεῖσαι καὶ τὸ δάκρυ μου καὶ τὸ χαμόγελό τῆς.

Ἄχ! Ἄν ὁ ἴαρος μ' ἄφηγε νὰ χύσω δάκρυ ἔρα
Καὶ μιὰ στιγμὴ νὰ σ' ἀπολαύσω μόνο,
Ἄς πέφταγ ἢ κατάσαις μου σ' ἐμένα
Ἄν τρομερῆς ἀπελπιστᾶς δὲν ἀντηχοῦσαν τόνοι
Στὸ σπῆτι μου καὶ κλάματα καὶ θρήνοι
Γιὰ κείνον ποῦ μονάχος του σκοτώθηκε καὶ σβύνει.

ΑΝΤΩΝΙΟΣ Σ. ΜΑΤΕΣΙΣ